

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

31 października 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 402/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 402/02	Sprawa C-113/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Republika Federalna Niemiec/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 43 ust. 2 TFUE lub art. 43 ust. 3 TFUE — Wspólna organizacja rynków produktów rolnych — Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 — Artykuł 7 — Rozporządzenie (UE) nr 1370/2013 — Artykuł 2 — Środki dotyczące ustalania cen — Progi referencyjne — Cena interwencyjna]	2
2016/C 402/03	Sprawa C-409/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Schenker Nemzetközi Szállítmányozási és Logisztikai Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Északalföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja towarów — Wykładnia podpozycji Nomenklatury scalonej — Dyrektywa 2008/118/WE — Przywóz wyrobów akcyzowych — Zawieszająca procedura celna — Skutki zgłoszenia celnego wskazującego błędną podpozycję Nomenklatury scalonej — Nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych)	3

2016/C 402/04	Sprawa C-549/14: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Finn Frogne A/S/Rigspolitiet ved Center for Beredskabskommunikation (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 2 — Zasada równego traktowania — Obowiązek przejrzystości — Zamówienie w przedmiocie dostawy złożonych systemów komunikacyjnych — Trudności w wykonaniu — Niezgoda stron co do tego, kto ponosi odpowiedzialność — Ugoda — Ograniczenie zakresu umowy — Przekształcenie wynajmu sprzętu w sprzedaż — Istotna zmiana umowy — Uzasadnienie obiektywną możliwością znalezienia rozwiązania polubownego)	4
2016/C 402/05	Sprawa C-584/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Komisja Europejska/ Republika Grecka (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2006/12/WE — Dyrektywa 91/689/EWG — Dyrektywa 1999/31/WE — Gospodarowanie odpadami — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Okresowa kara pieniężna — Ryczałt)	4
2016/C 402/06	Sprawa C-101/15 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA/Komisja Europejska [Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 101 TFUE — Artykuł 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. — Europejski rynek szkła samochodowego — Porozumienia w przedmiocie podziału rynków i wymiany szczególnie chronionych informacji handlowych — Grzywny — Wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Punkt 13 — Wartość sprzedaży — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 akapit drugi — Wskazana w przepisach górna granica grzywny — Kurs wymiany przy obliczaniu górnej granicy grzywny — Kwota grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Przedsiębiorstwa jednoproduktowe — Proporcjonalność — Równość traktowania]	5
2016/C 402/07	Sprawa C-121/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association nationale des opérateurs détaillants en énergie (ANODE)/Premier ministre, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et du Numérique, Commission de régulation de l'énergie, ENGIE, dawniej GDF Suez (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2009/73/WE — Energia — Sektor gazu — Ustalanie cen dostaw gazu ziemnego dla odbiorców końcowych — Taryfy regulowane — Przeszkoda — Zgodność — Kryteria oceny — Cele bezpieczeństwa dostaw i spójności terytorialnej)	6
2016/C 402/08	Sprawa C-160/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker (Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Społeczeństwo informacyjne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Internet — Hiperłącza umożliwiające dostęp do utworów chronionych udostępnionych w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotu praw autorskich — Utwory dotychczas nieopublikowane przez podmiot praw autorskich — Umieszczanie takich hiperłączy dla celów zarobkowych)	7
2016/C 402/09	Sprawa C-180/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nacka tingsrätt – Mark- och miljöödomstolen – Szwecja) – Borealis AB i in./Naturvårdsverket [Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Ustalanie wskaźnika emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu — Decyzja 2011/278/UE — Załącznik I — Ważność — Artykuł 3 lit. c) — Artykuł 7 — Artykuł 10 ust. 1–3 i 8 — Załącznik IV — Przydział bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do zużycia i przesyłania energii cieplnej — Mierzalne ciepło przesyłane do gospodarstw prywatnych — Zakaz podwójnego naliczania emisji i podwójnego przydzielania uprawnień]	7

2016/C 402/10	Sprawa C-182/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – postępowanie dotyczące ekstradycji Alekseja Petruhhina (Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Ekstradycja do państwa trzeciego obywatela państwa członkowskiego, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się – Zakres stosowania prawa Unii – Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją – Brak ochrony obywateli innych państw członkowskich – Ograniczenie swobodnego przepływu – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)	9
2016/C 402/11	Sprawa C-225/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Reggio – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Politanowi (Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Gry losowe – Ograniczenia – Nadrzędne względy interesu ogólnego – Proporcjonalność – Zamówienia publiczne – Warunki udziału w przetargu i ocena sytuacji ekonomicznej i finansowej – Wykluczenie oferenta z powodu nieprzedstawienia zaświadczeń na temat jego sytuacji ekonomicznej i finansowej wystawionych przez dwie oddzielne instytucje bankowe – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuł 47 – Stosowanie)	9
2016/C 402/12	Sprawa C-310/15: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Vincent Deroo-Blanquart/Sony Europe Limited, następca prawny Sony France SA (Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe praktyki handlowe – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuły 5 i 7 – Oferta wiązana – Sprzedaż komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie – Istotna informacja dotycząca ceny – Zaniechanie wprowadzające w błąd – Brak możliwości nabycia przez konsumenta komputera tego samego modelu bez zainstalowanego oprogramowania)	10
2016/C 402/13	Sprawa C-459/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2016 r. – Iranian Offshore Engineering & Construction Co./Rada Unii Europejskiej (Odwołanie – Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu – Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Wsparcie logistyczne na rzecz rządu Iranu – Ujęcie nazwy skarżącej)	11
2016/C 402/14	Sprawa C-461/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – E.ON Kraftwerke GmbH/Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne – Środowisko – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej – Dyrektywa 2003/87/WE – Zharmonizowany przydział bezpłatnych uprawnień do emisji – Decyzja 2011/278/UE – Zmiana przydziału – Artykuł 24 ust. 1 – Obowiązek przedstawienia informacji przez prowadzącego instalację – Zakres)	11
2016/C 402/15	Sprawa C-294/16 PPU: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polska) – JZ/Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście (Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 26 ust. 1 – Europejski nakaz aresztowania – Skutki przekazania – Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w wykonującym nakaz państwie członkowskim – Pojęcie „zatrzymania” – Środki ograniczające wolność inne niż umieszczenie w zakładzie penitencjarnym – Areszt domowy połączony z dozorem elektronicznym – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 6 i 49)	12
2016/C 402/16	Sprawa C-328/16: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka	13
2016/C 402/17	Sprawa C-376/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2016 r. w sprawie T-556/11, European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 7 lipca 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	14

2016/C 402/18	Sprawa C-393/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 lipca 2016 r. – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne/Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG Süd	16
2016/C 402/19	Sprawa C-425/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Hansruedi Raimund/Michaela Aigner	17
2016/C 402/20	Sprawa C-431/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 2 sierpnia 2016 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) y Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)/José Blanco Marques	17
2016/C 402/21	Sprawa C-462/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 17 sierpnia 2016 r. Finanzamt Bingen-Alzey/Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG	19
2016/C 402/22	Sprawa C-464/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. w sprawie T-674/15, Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselői Egyesület (PITEE)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 sierpnia 2016 r. przez Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselői Egyesület (PITEE)	20
2016/C 402/23	Sprawa C-465/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-276/13 Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii Europejskiej	21
2016/C 402/24	Sprawa C-466/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-277/13 Marquis Energy LLC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii Europejskiej	22

Sąd

2016/C 402/25	Sprawa T-220/13: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja [Pomoc państwa — Komunalny podatek od nieruchomości — Zwolnienie z podatku podmiotów niekomercyjnych prowadzących szczególną działalność — Ujednoliconą ustawą o podatku dochodowym — Zwolnienie z jednolitego podatku komunalnego — Decyzja stwierdzająca w części brak pomocy państwa, a w części uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Całkowita niemożność odzyskania pomocy — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Obowiązek uzasadnienia]	25
2016/C 402/26	Sprawa T-392/13: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – La Ferla/Komisja i ECHA (REACH — Oplata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym wielkości przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Żądanie udzielenia informacji — Uprawnienia ECHA — Proporcjonalność)	25
2016/C 402/27	Sprawa T-472/13: Wyrok Sądu z dnia 8 września 2016 r. – Lundbeck/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek leków przeciwdepresyjnych zawierających aktywny składnik farmaceutyczny citalopram — Pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na cel — Potencjalna konkurencja — Generyczne produkty lecznicze — Bariery przy wejściu na rynek wynikające z istnienia patentów — Porozumienia zawarte między podmiotem uprawnionym z patentów a przedsiębiorstwami wytwarzającymi generyczne produkty lecznicze — Artykuł 101 ust. 1 i 3 TFUE — Naruszenia prawa i błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Pewność prawa — Grzywny)	26
2016/C 402/28	Sprawa T-620/13: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Marchi Industriale/ECHA (REACH — Oplata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym wielkości przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Określenie wielkości przedsiębiorstwa — Uprawnienia ECHA — Obowiązek uzasadnienia)	27

2016/C 402/29	Sprawa T-695/13: Wyrok Sądu z dnia 13 września 2016 r. – ENAC/INEA (Pomoc finansowa — Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych — Wykonanie analizy dotyczącej rozwoju intermodalnego lotniska Bergamo-Orio al Serio — Określenie ostatecznej kwoty pomocy finansowej — Koszty niekwalifikowalne — Naruszenie prawa — Obowiązek uzasadnienia)	27
2016/C 402/30	Sprawa T-80/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Musim Mas/Rada [Dumping — Przywóz biodiesla z Indonezji — Ostateczny pobór tymczasowego cła antydumpingowego — Ostateczne cło antydumpingowe — Prawo do obrony — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]	28
2016/C 402/31	Sprawa T-111/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Unitec Bio/Rada (Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji) . . .	29
2016/C 402/32	Sprawy od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Molinos Río de la Plata i in./Rada [Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie zawodowe — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]	30
2016/C 402/33	Sprawa T-117/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Cargill/Rada [Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji] . . .	31
2016/C 402/34	Sprawa T-118/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – LDC Argentina/Rada [Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]	31
2016/C 402/35	Sprawa T-120/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Ciliandra Perkasa/Rada (Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji — Ostateczne cło antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji)	32
2016/C 402/36	Sprawa T-139/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia/Rada [Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji — Ostateczne cła antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]	33
2016/C 402/37	Sprawa T-340/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Kliuiev/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności — Prawo do dobrego imienia)	34
2016/C 402/38	Sprawa T-346/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Janukowycz/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nadużycie władzy — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności)	35

2016/C 402/39	Sprawa T-348/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Janukowycz/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nadużycie władzy — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności)	36
2016/C 402/40	Sprawa T-386/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – FIH Holding i FIH Erhvervsbank/Komisja (Pomoc państwa — Sektor bankowy — Pomoc przyznana bankowi duńskiemu FIH w formie przeniesienia aktywów o obniżonej wartości do nowej spółki zależnej i późniejszego ich odkupu przez duńską spółkę stabilności finansowej — Pomoc państwa na rzecz banków w okresie kryzysu gospodarczego — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy — Kryterium prywatnego inwestora — Kryterium prywatnego wierzyciela — Obliczenie kwoty pomocy — Obowiązek uzasadnienia)	37
2016/C 402/41	Sprawa T-481/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/Komisja (Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Świadczenie usług dotyczących rozwoju platformy do spraw zarządzania wiedzą i informacją — Usługi dotyczące rozwoju oprogramowania i utrzymania dostępności i efektywności usług informatycznych — Odmowa sklasyfikowania oferty oferenta na pierwszej pozycji — Kryteria wyboru — Kryteria udzielenia zamówienia — Obowiązek uzasadnienia — Oczywiste błędy w ocenie — Dostęp do dokumentów — Odpowiedzialność pozaumowna)	37
2016/C 402/42	Sprawa T-698/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/Komisja [Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Usługi zewnętrzne w zakresie tworzenia, badania i wsparcia systemów informatycznych (ESP DESIS III) — Sklasyfikowanie oferenta w procedurze kaskadowej — Obowiązek uzasadnienia — Oferty rażąco niskie — Zasada wolnej konkurencji — Odpowiedzialność pozaumowna]	38
2016/C 402/43	Sprawa T-710/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Herbert Smith Freehills/Rada [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące rozmów poprzedzających przyjęcie dyrektywy w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Prawo do obrony — Nadrzędny interes publiczny]	39
2016/C 402/44	Sprawa T-800/14: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Philip Morris/Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty sporządzone w ramach prac przygotowawczych nad przyjęciem dyrektywy w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Prawo do obrony — Nadrzędny interes publiczny]	39
2016/C 402/45	Sprawa T-51/15: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – PAN Europe/Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące substancji zaburzających gospodarkę hormonalną — Częściowa odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001]	40
2016/C 402/46	Sprawa T-91/15: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – AEDEC/Komisja (Badania i rozwój technologiczny — Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” — Zaproszenia do składania wniosków w ramach programów prac na lata 2014–2015 — Decyzja Komisji uznająca złożony przez skarżącą wniosek za niekwalifikujący się do finansowania — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Proporcjonalność — Przejrzystość — Oczywisty błąd w ocenie)	41

2016/C 402/47	Sprawa T-359/15: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Arron Conseil/EUIPO – Nina Ricci (Roméo has a Gun by Romano Ricci) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Roméo has a Gun by Romano Ricci – Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe NINA RICCI i RICCI – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. B) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszych znaków towarowych – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	41
2016/C 402/48	Sprawa T-485/15: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Alsharghawi/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Libii – Zamrożenie środków finansowych – Wykaz osób objętych ograniczeniami wjazdu i przejazdu przez terytorium Unii Europejskiej – Funkcje byłego szefa gabinetu Muammara Kaddafiego – Wybór podstawy prawnej – Obowiązek uzasadnienia – Prawa do obrony – Domniemanie niewinności – Proporcjonalność – Swoboda przemieszczania się – Prawo własności – Obowiązek uzasadnienia zasadności środka)	42
2016/C 402/49	Sprawa T-565/15: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Excalibur City/EUIPO – Ferrero (MERLIN'S KINDERWELT) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MERLIN'S KINDERWELT – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KINDER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	42
2016/C 402/50	Sprawa T-566/15: Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Excalibur City/EUIPO – Ferrero (MERLIN'S KINDERWELT) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MERLIN'S KINDERWELT – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KINDER – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak podobieństwa oznaczeń – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	43
2016/C 402/51	Sprawa T-633/15: Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – JT International/EUIPO – Habanos (PUSH) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PUSH – Wcześniejsze słowne i graficzne znaki towarowe Beneluxu i krajowe PUNCH – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Identyczność towarów – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	44
2016/C 402/52	Sprawa T-384/15: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2016 r. – EDF Luminus/Parlament [Klauzula arbitrażowa – Umowa o dostawę energii elektrycznej CNT(2009) nr 137 – Zapłata przez Parlament regionalnej opłaty uiszczanej przez skarżącą na rzecz Région de Bruxelles-Capitale i obliczonej na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi – Brak zobowiązania umownego – Brak zobowiązania wynikającego z przepisów właściwego prawa krajowego]	44
2016/C 402/53	Sprawa T-511/15: Postanowienie Sądu z dnia 30 sierpnia 2016 r. – Fontem Holdings 4/EUIPO (BLU ECIGS) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Wycofanie zgłoszenia do rejestracji – Umorzenie postępowania)	45
2016/C 402/54	Sprawa T-544/15: Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2016 r. – Terna/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności – Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii – Pomoc finansowa Unii w związku z dwoma przedsięwzięciami w zakresie transeuropejskich sieci energetycznych – Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej w następstwie audytu – Akt przygotowawczy – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność)	46
2016/C 402/55	Sprawa T-584/15: Postanowienie Sądu z dnia 14 września 2016 r. – POA/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Wniosek o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia („Halloumi” lub „Hellim”) – Decyzja o ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym serii C wniosku o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia na podstawie art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 – Akt przygotowawczy – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność]	46

2016/C 402/56	Sprawa T-366/16: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2016 r. – Gaki/Europol	47
2016/C 402/57	Sprawa T-476/16: Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2016 r. – Adama Agriculture i Adama France/ Komisja	48
2016/C 402/58	Sprawa T-477/16: Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – Epsilon International/Komisja . . .	49
2016/C 402/59	Sprawa T-480/16: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2016 r. – Lidl Stiftung/EUIPO – Amedei (For you)	50
2016/C 402/60	Sprawa T-620/16: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2016 r. – The Logistical Approach/EUIPO – Idea Groupe (Idealogistic)	51
2016/C 402/61	Sprawa T-625/16: Skarga wniesiona w dniu 2 września 2016 – Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej/ ECHA	51
2016/C 402/62	Sprawa T-629/16: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2016 r. – Shoe Branding Europe/EUIPO – adidas (Przedstawienie dwóch równoległych pasków na bucie)	53
2016/C 402/63	Sprawa T-630/16: Skarga wniesiona w dniu 5 września 2016 r. — Dehtochema Bitumat/Europejska Agencja Chemikaliów	53
2016/C 402/64	Sprawa T-644/16: Skarga wniesiona w dniu 9 września 2016 r. – ClientEarth/Komisja	54
2016/C 402/65	Sprawa T-645/16: Skarga wniesiona w dniu 7 września 2016 r. – Vorarlberger Landes- und Hypotheckenbank/SRB	55
2016/C 402/66	Sprawa T-648/16: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2016 r. – Şölen Çikolata Gıda Sanayi ve Ticaret/EUIPO – Zaharieva (BOBO cornet)	56
2016/C 402/67	Sprawa T-649/16: Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – Bernaldo de Quirós/Komisja . . .	57
2016/C 402/68	Sprawa T-650/16: Skarga wniesiona w dniu 7 września 2016 r. – LG Electronics/EUIPO (QD)	58
2016/C 402/69	Sprawa T-656/16: Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – PM/ECHA	58
2016/C 402/70	Sprawa T-659/16: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2016 r. – LG Electronics/EUIPO (Second Display)	59
2016/C 402/71	Sprawa T-661/16: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2016 r. – Credito Fondiario/CRU	59
2016/C 402/72	Sprawa T-665/16: Skarga wniesiona w dniu 16 września 2016 r. – Cinkciarz.pl v EUIPO (€\$)	61

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 402/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 392 z 24.10.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 383 z 17.10.2016

Dz.U. C 371 z 10.10.2016

Dz.U. C 364 z 3.10.2016

Dz.U. C 350 z 26.9.2016

Dz.U. C 343 z 19.9.2016

Dz.U. C 335 z 12.9.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Republika Federalna Niemiec/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-113/14) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 43 ust. 2 TFUE lub art. 43 ust. 3 TFUE — Wspólna organizacja rynków produktów rolnych — Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 — Artykuł 7 — Rozporządzenie (UE) nr 1370/2013 — Artykuł 2 — Środki dotyczące ustalania cen — Progi referencyjne — Cena interwencyjna]

(2016/C 402/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, A. Lippstreu i A. Wiedmann, pełnomocnicy)

Interwienenci popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt, C. Brodie i J. Kraehling, pełnomocnicy, wspierani przez A. Batesa, barrister), Republika Czeska (M. Smolek, J. Škeřík, J. Vlácil i D. Hadroušek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L.G. Knudsen i R. Kaškina, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, J.-P. Hix i S. Barbagallo, pełnomocnicy)

Interwienient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określającego środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych.
- 3) Skutki art. 7 rozporządzenia nr 1308/2013 i art. 2 rozporządzenia nr 1370/2013 zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym pięciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej regulacji opartej na właściwej podstawie prawnej, to jest na podstawie art. 43 ust. 3 TFUE.
- 4) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej zostają obciążone kosztami postępowania.
- 5) Republika Czeska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 28.4. 2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Schenker Nemzetközi Szállítmányozási és Logisztikai Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-409/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja towarów — Wykładnia podpozycji Nomenklatury scalonej — Dyrektywa 2008/118/WE — Przywóz wyrobów akcyzowych — Zawieszająca procedura celna — Skutki zgłoszenia celnego wskazującego błędną podpozycję Nomenklatury scalonej — Nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych)

(2016/C 402/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schenker Nemzetközi Szállítmányozási és Logisztikai Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że pozycja 2401 Nomenklatury scalonej znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87 zmienionego rozporządzeniem nr 861/2010 nie obejmuje towaru takiego jak ten będący przedmiotem postępowania głównego składającego się z tytoniu do palenia, pomimo obecności odpadów tytoniowych, ponieważ te ostatnie nie stanowią przeszkody dla zamierzonego wykorzystania rzezczonego wyrobu. Towar taki może jednak wchodzić w zakres pozycji 2403 tej Nomenklatury, a dokładniej podpozycji 2403 10 90, jeśli jest luźny, skompresowany i przechowywany w kartonach z plastikową wykładziną wewnętrzną o wadze netto jednego kartonu wynoszącej 30 kg.
- 2) Pojęcie „zawieszającej procedury celnej” przewidziane w art. 4 pkt 6 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę Rady 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że poddanie określonego towaru zawieszającej procedurze celnej nie może zostać zakwestionowane, jeżeli w dokumentach towarzyszących tego towaru prawidłowo wskazano dział Wspólnej taryfy celnej, ale błędnie konkretną pozycję taryfową. W takim wypadku art. 2 lit. b) i art. 4 pkt 8 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że nie doszło do importu owego towaru i że nie podlega on podatkowi akcyzowemu.
- 3) W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym pojęcie „nieprawidłowości” w rozumieniu art. 38 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że nie dotyczy ono towaru objętego zawieszającą procedurą celną, któremu towarzyszy dokument wskazujący błędną klasyfikację taryfową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Finn Frogne A/S/Rigspolitiet ved Center for Beredskabskommunikation

(Sprawa C-549/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 2 — Zasada równego traktowania — Obowiązek przejrzystości — Zamówienie w przedmiocie dostawy złożonych systemów komunikacyjnych — Trudności w wykonaniu — Niezgoda stron co do tego, kto ponosi odpowiedzialność — Ugoda — Ograniczenie zakresu umowy — Przekształcenie wynajmu sprzętu w sprzedaż — Istotna zmiana umowy — Uzasadnienie obiektywną możliwością znalezienia rozwiązania polubownego)

(2016/C 402/04)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Finn Frogne A/S

Strona pozwana: Rigspolitiet ved Center for Beredskabskommunikation

Sentencja

Artykuł 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie można wprowadzić istotnej zmiany do udzielonego już zamówienia publicznego, nie wszczynając przy tym nowej procedury udzielania zamówień nawet wówczas, gdy ta zmiana stanowi, obiektywnie rzecz biorąc, rodzaj ugody obejmującej obopólne zrzeczenie się przez jej obie strony pewnych uprawnień, mające na celu zakończenie sporu, którego wynik jest niepewny, a który powstał wskutek trudności związanych z wykonaniem tego zamówienia. Inaczej byłoby tylko wówczas, gdyby w dokumentacji tego zamówienia przewidziano uprawnienie do dostosowania, już po jego udzieleniu, jego pewnych, nawet istotnych, warunków, a także szczegółowe warunki wykonania tego uprawnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 127 z 20.4.2015

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-584/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2006/12/WE — Dyrektywa 91/689/EWG — Dyrektywa 1999/31/WE — Gospodarowanie odpadami — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Okresowa kara pieniężna — Ryczałt)

(2016/C 402/05)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia, E. Sanfrutos Cano oraz D. Loma-Osorio Lerena, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Sentencja

1) Poprzez brak przyjęcia wszystkich środków koniecznych do wykonania wyroku z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Grecja (C-286/08, niepublikowanego, EU:C:2009:543) Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

- 2) Republika Grecka zapłaci na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, okresową karę pieniężną w wysokości 30 000 EUR za każdy dzień zwłoki w realizacji środków niezbędnych do wykonania wyroku z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Grecja (C-286/08, niepublikowanego, EU:C:2009:543), od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia pełnego wykonania wyroku z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Grecja (C-286/08, niepublikowanego, EU:C:2009:543). Kwota ta jest podzielona na trzy części, odpowiadające trzem zarzutom podniesionym przez Komisję Europejską, którym należy przypisać, odpowiednio, odnośnie do zarzutu pierwszego – 10 % całkowitej kwoty okresowej kary pieniężnej, czyli 3 000 EUR, odnośnie do zarzutu drugiego – 45 % tej kwoty, czyli 13 500 EUR, i podobnie odnośnie do zarzutu trzeciego – przy czym kwota ta będzie przedmiotem, w zakresie prawidłowego gospodarowania „odpadami historycznymi”, semestralnego obniżenia, proporcjonalnie do wielkości odpadów, w zależności od wielkości odpadów, którą gospodarowanie zostało doprowadzone do stanu zgodności z wymogami, do którego to obniżenia stosuje się pułap 50 % kwoty okresowej kary pieniężnej odpowiadającej temu zarzutowi, tj. 6 750.
- 3) Zasądza się od Republiki Greckiej zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, ryczałtu w wysokości 10 mln EUR.
- 4) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 września 2016 r. – Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA/Komisja Europejska

(Sprawa C-101/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 101 TFUE — Artykuł 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. — Europejski rynek szkła samochodowego — Porozumienia w przedmiocie podziału rynków i wymiany szczególnie chronionych informacji handlowych — Grzywny — Wytoczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien — Punkt 13 — Wartość sprzedaży — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 23 ust. 2 akapit drugi — Wskazana w przepisach górna granica grzywny — Kurs wymiany przy obliczaniu górnej granicy grzywny — Kwota grzywny — Nieograniczone prawo orzekania — Przedsiębiorstwa jednoproduktowe — Proporcjonalność — Równość traktowania]

(2016/C 402/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH, Pilkington Italia SpA (przedstawiciele: S. Wisking i K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors, oraz C. Puech Baron, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, M. Kellerbauer i H. Leupold, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH i Pilkington Italia SpA zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association nationale des opérateurs détaillants en énergie (ANODE)/Premier ministre, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et du Numérique, Commission de régulation de l'énergie, ENGIE, dawniej GDF Suez

(Sprawa C-121/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2009/73/WE — Energia — Sektor gazu — Ustalanie cen dostaw gazu ziemnego dla odbiorców końcowych — Taryfy regulowane — Przeszkoda — Zgodność — Kryteria oceny — Cele bezpieczeństwa dostaw i spójności terytorialnej)

(2016/C 402/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association nationale des opérateurs détaillants en énergie (ANODE)

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et du Numérique, Commission de régulation de l'énergie, ENGIE, dawniej GDF Suez

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE należy interpretować w ten sposób, że interwencja państwa członkowskiego polegająca na zobowiązaniu niektórych dostawców, wśród nich dostawcy historycznego, do oferowania końcowemu odbiorcy dostaw gazu ziemnego według taryf regulowanych stanowi z samej swej natury przeszkodę dla przewidzianej w tym przepisie realizacji konkurencyjnego rynku gazu ziemnego, a przeszkoda ta trwa nawet wówczas, gdy owa interwencja nie sprzeciwia się temu, by wszyscy dostawcy na rynku oferowali konkurencyjne dostawy po cenach niższych niż te taryfy.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73, rozpatrywany w świetle art. 14 TFUE i 106 TFUE oraz protokołu (nr 26) w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, stanowiącego załącznik do traktatu UE, w brzmieniu wynikającym z traktatu z Lizbony, oraz do traktatu FUE, należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim na dokonanie oceny tego, czy należy w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa działające w sektorze gazowym zobowiązania z zakresu usług publicznych dotyczące ceny dostaw gazu ziemnego, w szczególności w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i spójności terytorialnej, z zastrzeżeniem, że z jednej strony winny być spełnione wszystkie przesłanki zawarte w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy, a w szczególności przesłanka dotycząca niedyskryminacyjnego charakteru takich obowiązków, a z drugiej strony nałożenie tych obowiązków winno być zgodne z zasadą proporcjonalności.

Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie metodzie ustalania ceny opartej na uwzględnieniu kosztów, pod warunkiem iż stosowanie takiej metody nie skutkuje tym, że interwencja państwa wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia zamierzonych przez nią celów leżących w ogólnym interesie gospodarczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker

(Sprawa C-160/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Społeczeństwo informacyjne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Internet — Hiperłącza umożliwiające dostęp do utworów chronionych udostępnionych w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotu praw autorskich — Utwory dotychczas nieopublikowane przez podmiot praw autorskich — Umieszczanie takich hiperłączy dla celów zarobkowych)

(2016/C 402/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GS Media BV

Strona pozwana: Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że aby ustalić, czy fakt umieszczenia w witrynie internetowej hiperłączy odsyłających do utworów chronionych – swobodnie dostępnych w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotu praw autorskich – stanowi „publiczne udostępnianie” w rozumieniu tego przepisu, należy określić, czy te hiperłącza zostały udostępnione bez celu zarobkowego przez osobę, która nie wiedziała lub nie mogła racjonalnie wiedzieć o bezprawnym charakterze publikacji tych utworów w tej innej witrynie internetowej, czy też przeciwnie, wspomniane hiperłącza zostały udostępnione w celu zarobkowym, w której to sytuacji należy domniemywać istnienie tej wiedzy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nacka tingsrätt – Mark- och miljödomstolen – Szwecja) – Borealis AB i in./Naturvårdsverket

(Sprawa C-180/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Ustalanie wskaźnika emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu — Decyzja 2011/278/UE — Załącznik I — Ważność — Artykuł 3 lit. c) — Artykuł 7 — Artykuł 10 ust. 1–3 i 8 — Załącznik IV — Przydział bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do zużycia i przesyłania energii cieplnej — Mierzalne ciepło przesyłane do gospodarstw prywatnych — Zakaz podwójnego naliczania emisji i podwójnego przydzielania uprawnień]

(2016/C 402/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Nacka tingsrätt – Mark- och miljödomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Borealis AB, Kubikenborg Aluminium AB, Yara AB, SSAB EMEA AB, Lulekraft AB, Värmevärden i Nynäshamn AB, Cementa AB, Höganäs Sweden AB

Strona pozwana: Naturvårdsverket

Sentencja

- 1) Analiza pytań pierwszego, drugiego i trzynastego nie wykazała niczego, co mogłoby mieć wpływ na ważność art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
- 2) Analiza pytania piątego nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność załącznika I do decyzji 2011/278.
- 3) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz załącznika II do tej decyzji.
- 4) Skutki stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji zostają ograniczone w czasie w ten sposób, że po pierwsze, owo stwierdzenie nieważności wywrze skutki dopiero po upływie okresu dziesięciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., Borealis Polyolefine i in. (C 191/14, C 192/14, C 295/14, C 389/14 i od C 391/14 do C 393/14, EU:C:2016:311), co zapewni Komisji Europejskiej czas na przyjęcie koniecznych środków, a po drugie, działania podejmowane na podstawie nieważnych przepisów przed upływem wskazanego okresu nie mogą być kwestionowane.
- 5) Artykuł 10 a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r., i art. 10 ust. 1–3 i 8 decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na to, aby w celu uniknięcia podwójnego naliczania nie przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na rzecz podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, w sytuacji gdy podinstalacja ta przesyła do gospodarstw domowych ciepło, które odzyskuje z podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwach.
- 6) Artykuł 10 ust. 8 decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby bezpłatne uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych były przydzielane prowadzącemu instalację w odniesieniu do zużycia w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe – ciepła uwzględnionego w ramach podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwach.
- 7) Artykuł 7 decyzji 2011/278 i załącznik IV do tego aktu należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na to, aby przy gromadzeniu danych, o których mowa w tych przepisach, państwo członkowskie nie uwzględniało – w celu uniknięcia podwójnego naliczania – całości emisji związanych z wytwarzaniem ciepła przesyłanego do gospodarstw domowych przez podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe.
- 8) Artykuł 10a ust. 1–4 dyrektywy 2003/87, zmienionej dyrektywą 2009/29, a także art. 10 ust. 3 decyzji 2011/287 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby dodatkowe bezpłatne uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych nie były przydzielane w odniesieniu do emisji związanych z wytwarzaniem mierzalnego ciepła w drodze spalania gazów odlotowych, które powstały w instalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla ciekłego metalu, w zakresie, w jakim liczba uprawnień określona na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe jest niższa niż średnie emisje historyczne związane z produkcją tego ciepła.
- 9) Artykuł 7 decyzji 2011/278 i załącznik IV do tej decyzji należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby przy gromadzeniu danych, o których mowa we wskazanych przepisach, państwo członkowskie dostosowywało uzyskane przez siebie dane liczbowe w taki sposób, by emisje gazów cieplarnianych pochodzące ze spalania gazów odlotowych w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe odpowiadały emisjom powstającym przy spalaniu gazu ziemnego, w zakresie, w jakim wskaźnik emisyjności dla produktów uwzględnia emisje związane z wytwarzaniem gazów odlotowych.
- 10) Artykuł 3 lit. c) decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe” obejmuje działalność polegającą na przesyłaniu mierzalnego ciepła, pochodzącego z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, do sieci parowej, jeżeli sieć tę można zakwalifikować jako „instalację lub inny podmiot nieobjęty systemem unijnym”.

(¹) Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 6 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – postępowanie dotyczące ekstradycji Alekseia Petruhhina

(Sprawa C-182/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Ekstradycja do państwa trzeciego obywatela państwa członkowskiego, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się — Zakres stosowania prawa Unii — Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją — Brak ochrony obywateli innych państw członkowskich — Ograniczenie swobodnego przepływu — Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności — Proporcjonalność — Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

(2016/C 402/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Aleksei Petruhhin

Sentencja

- 1) Artykuły 18 TFUE i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że gdy do państwa członkowskiego, do którego przenieść się będący obywatelem innego państwa członkowskiego obywatel Unii, wniosek o ekstradycję skierowało państwo trzecie, z którym to pierwsze państwo członkowskie zawarło umowę o ekstradycję, to pierwsze państwo członkowskie powinno powiadomić państwo członkowskie, którego obywatelem jest dana osoba, i w stosownym wypadku na żądanie tego ostatniego państwa członkowskiego przekazać mu tego obywatela zgodnie z przepisami decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., pod warunkiem że to ostatnie państwo członkowskie jest zgodnie ze swym prawem krajowym właściwe, aby prowadzić przeciwko tej osobie postępowanie związane z czynami popełnionymi poza jego terytorium.
- 2) W wypadku gdy państwo trzecie skierowało do państwa członkowskiego wniosek o ekstradycję obywatela innego państwa członkowskiego, to pierwsze państwo członkowskie powinno rozpatrzyć, czy ekstradycja nie naruszy praw wskazanych w art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Reggio – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Domenicowi Politanòwi

(Sprawa C-225/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Gry losowe — Ograniczenia — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność — Zamówienia publiczne — Warunki udziału w przetargu i ocena sytuacji ekonomicznej i finansowej — Wykluczenie oferenta z powodu nieprzedstawienia zaświadczeń na temat jego sytuacji ekonomicznej i finansowej wystawionych przez dwie oddzielne instytucje bankowe — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 — Stosowanie)

(2016/C 402/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Reggio Calabria

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Domenico Politanò

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności jej art. 47, należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe regulujące przyznawanie koncesji w dziedzinie gier losowych, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, nie wchodzą w zakres ich zastosowania.
- 2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który nakłada na podmioty pragnące zgłosić się do udziału w przetargu mającym na celu przyznanie koncesji w dziedzinie gier i zakładów obowiązek przedstawienia dowodu ich sytuacji ekonomicznej i finansowej w postaci oświadczeń wydanych przez co najmniej dwie instytucje bankowe i który nie zezwala przy tym na wykazanie tej sytuacji w inny sposób, ponieważ taki przepis może spełniać określone w orzecznictwie Trybunału przesłanki proporcjonalności, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Vincent Deroo-Blanquart/Sony Europe Limited, następca prawny Sony France SA

(Sprawa C-310/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe praktyki handlowe — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuły 5 i 7 — Oferta wiązana — Sprzedaż komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie — Istotna informacja dotycząca ceny — Zaniechanie wprowadzające w błąd — Brak możliwości nabycia przez konsumenta komputera tego samego modelu bez zainstalowanego oprogramowania)

(2016/C 402/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vincent Deroo-Blanquart

Strona pozwana: Sony Europe Limited, następca prawny Sony France SA

Sentencja

- 1) Praktyka handlowa polegająca na sprzedaży komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie, przy braku możliwości nabycia przez konsumenta komputera tego samego modelu bez preinstalowanego oprogramowania, nie stanowi jako taka nieuczciwej praktyki handlowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”), chyba że praktyka taka jest sprzeczna z wymogami staranności zawodowej oraz w sposób istotny zniekształca lub może zniekształcić zachowanie gospodarcze przeciętnego konsumenta względem tego produktu, co winien ocenić sąd odsyłający przy uwzględnieniu specyficznych okoliczności sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym.

- 2) W ramach oferty wiązanej polegającej na sprzedaży komputera wyposażonego w preinstalowane oprogramowanie brak wskazania ceny każdego z preinstalowanych programów nie stanowi praktyki handlowej wprowadzającej w błąd w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. a) i art. 7 dyrektywy 2005/29.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2016 r. – Iranian Offshore Engineering & Construction Co./Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-459/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Wsparcie logistyczne na rzecz rządu Iranu — Ujęcie nazwy skarżącej)

(2016/C 402/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Iranian Offshore Engineering & Construction Co. (przedstawiciele: J. Viñals Camallonga, L. Barriola Urruticoechea i J. Iriarte Ángel abogados)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Elera-San Miguel Hurtado i V. Piessevaux pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Iranian Offshore Engineering & Construction Co. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – E.ON Kraftwerke GmbH/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-461/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Zharmonizowany przydział bezpłatnych uprawnień do emisji — Decyzja 2011/278/UE — Zmiana przydziału — Artykuł 24 ust. 1 — Obowiązek przedstawienia informacji przez prowadzącego instalację — Zakres)

(2016/C 402/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Kraftwerke GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 24 ust. 1 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by państwo członkowskie wymagało od przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi związanemu z handlem uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii, które korzystają z przydziału bezpłatnych uprawnień, by dostarczały one informacji dotyczących wszelkich planowanych lub rzeczywistych zmian zdolności produkcyjnej, poziomu działalności oraz działalności instalacji, nie ograniczając tego wymogu wyłącznie do informacji dotyczących zmian, które mają wpływ na ten przydział.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

**Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polska) – JZ/
Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście**

(Sprawa C-294/16 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 26 ust. 1 — Europejski nakaz aresztowania — Skutki przekazania — Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w wykonującym nakaz państwie członkowskim — Pojęcie „zatrzymania” — Środki ograniczające wolność inne niż umieszczenie w zakładzie penitencjarnym — Areszt domowy połączony z dozorem elektronicznym — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 6 i 49)

(2016/C 402/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JZ

Strona pozwana: Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście

Sentencja

Artykuł 26 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że środki takie jak areszt domowy w wymiarze dziewięciu godzin na dobę w godzinach nocnych, połączony z dozorem elektronicznym danej osoby za pomocą opaski elektronicznej, z obowiązkiem stawiennictwa codziennie lub kilka razy w tygodniu w komisariacie policji w określonych godzinach, a także z zakazem występowania o wydanie dokumentów umożliwiających podróż za granicę, nie są co do zasady – uwzględniając rodzaj, czas trwania, skutki i sposób wykonania całokształtu tych środków – do tego stopnia ograniczające, by wywierały skutek w postaci pozbawienia wolności porównywalny z osadzeniem i tym samym zostały zakwalifikowane jako „zatrzymanie” w rozumieniu wspomnianego przepisu, czego sprawdzenie należy jednak do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.08.2016 r.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka**(Sprawa C-328/16)**

(2016/C 402/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Manhaeve)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, nie podjąwszy wszelkich działań koniecznych w celu wykonania wyroku Trybunału z dnia 24 czerwca 2004 r. w sprawie C-119/02 ⁽¹⁾, Komisja/Republika Grecka, nie wywiązała się z zobowiązania ciążącego na niej na podstawie art. 260 ust. 1 TFUE,
- zasądzenie od Republiki Greckiej zapłaty na rzecz Komisji kary w wysokości 34 974 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-119/02 od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-119/02,
- zasądzenie od Republiki Greckiej zapłaty na rzecz Komisji dziennego ryczałtu w wysokości 3828 EUR począwszy od dnia ogłoszenia wyroku C-119/02 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie bądź do dnia wykonania wyroku C-119/02, jeżeli nastąpi ono wcześniej,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W wyroku z dnia 24 czerwca 2004 r., sprawa C-119/02, Komisja/Republika Grecka, Trybunał stwierdził, że:

„Nie podejmując środków niezbędnych w celu zainstalowania systemu zbierania ścieków komunalnych w regionie Thriasio Pedio i nie poddając oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne ścieków komunalnych z tego regionu przed ich odprowadzeniem do obszaru wrażliwego zatoki Eleusis, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 91/271/EWG ⁽²⁾ z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zmienionej dyrektywą Komisji 98/15/WE z dnia 27 lutego 1998 r.”.

2. Republika Grecka miała przyjąć środki konieczne do zbierania ścieków komunalnych i poddawania ich oczyszczaniu w regionie Thriasio Pedio (który obejmuje obszary mieszkalne Eleusis, Aspropyrgos, Magoula i Mandra) zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit drugi i art. 5 ust. 2 dyrektywy 91/271/EWG zmienionej dyrektywą 98/15/WE przed ich odprowadzeniem do obszaru wrażliwego zatoki Eleusis. System odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych regionu Thriasio Pedio miał zostać zainstalowany do dnia 31 grudnia 1998 r. Ponadto do tego dnia ścieki komunalne miały być poddawane oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne („oczyszczanie trzeciego stopnia”) przed odprowadzaniem tych ścieków do obszarów wrażliwych.
3. Republika Grecka miała zapewnić zbieranie i oczyszczanie wszystkich ścieków komunalnych regionu Thriasio Pedio, poddawanie tych ścieków oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne i wykazać zgodność funkcjonowania oczyszczalni ścieków komunalnych z przepisami dyrektywy.
4. Wyrok Trybunału miał zostać wykonany w drodze realizacji różnych projektów:
 - budowę oczyszczalni ścieków komunalnych, zwaną dalej „CTEUR”,
 - budowę „główniej” kanalizacji (dla sieci ścieków komunalnych), lub „podstawowej sieci”,
 - budowę przewodów (dla sieci ścieków komunalnych) lub „sieci drugiej kategorii”,
 - przyłączenie mieszkańców/obszarów przemysłowych danego regionu (gmin Aspropyrgos, Eleusis, Mandra i Magoula) do sieci ścieków komunalnych lub „sieci trzeciej kategorii”.

5. Właściwe organy greckie poinformowały Komisję, że zdecydowana część całościowego projektu powinna zostać wykonana do końca 2010 r. Podstawowa sieć była w trakcie realizacji, sieć drugiej kategorii została wykonana w 45 % i sieć trzeciej kategorii była w budowie. Organy greckie utrzymywały, że CTEUR będzie mogła przyjmować ścieki komunalne całej ludności z danego regionu przed końcem 2010 r. Jeśli chodzi o główną sieć, może ona objąć 100 % ludności z gmin Aspropyrgos, Mandra i Magoula oraz 2/3 z gminy Eleusis (czyli łącznie około 90 % z 4 gmin). Pozostała część ludności mogła zostać objęta do dnia 30 kwietnia 2011 r.
6. W związku z powyższym Komisja doszła do wniosku, że w dniu 18 lipca 2011 r. wyrok Trybunału nie był jeszcze w pełni wykonany.
7. W swojej odpowiedzi z dnia 27 listopada 2012 r. władze greckie poinformowały Komisję, że CTEUR funkcjonuje od dnia 27 lipca 2012 r., lecz że sieci drugiej i trzeciej kategorii nie zostały jeszcze dokończone (oraz że powinno to nastąpić do końca marca 2013 r.). Jeśli chodzi o sieć drugiej kategorii, została ona niemal w całości wykonana, z wyjątkiem części gminy Eleusis („Kato Eleusis”), w której roboty zostały opóźnione z powodu odkryć archeologicznych. Ponadto szacuje się, że w obecnej chwili 24 % ścieków komunalnych aglomeracji miejskiej Thrasio Pedio jest zbieranych i oczyszczanych przez CTEUR. Organy greckie przedstawiły także dowody na prawidłowe funkcjonowanie instalacji (oczyszczanie trzeciego stopnia zebranych ścieków komunalnych).
8. Komisja uważa, że wyrok, mimo iż od jego ogłoszenia upłynęło dwanaście lat, nie został jeszcze w całości wykonany przez Republikę Grecką. Urządzenia do oczyszczania ścieków komunalnych zostały wprawdzie wykonane i oddane do użytku z dniem 27 lipca 2012 r., umożliwiając tym samym usuwanie azotu, jednak należy podkreślić, że tylko szczególnie niewielki odsetek (28 %) ścieków komunalnych regionu Thrasio Pedio jest obecnie zbierany i poddawany oczyszczaniu.
9. Co więcej, Komisja nie otrzymała od właściwych organów żadnego wiarygodnego harmonogramu, który pozwalałby oszacować, od kiedy można się spodziewać realnego postępu. Komisja podkreśla także, że różne terminy wskazywane wielokrotnie przez organy greckie nie były nigdy dotrzymywane. Poza siecią trzeciej kategorii, która łączy różne obszary mieszkalne i przemysłowe regionu, nie została nawet w całości wykonana sieć drugiej kategorii (budowa dużych przewodów), ponieważ brakuje części Kato Eleusis w gminie Eleusis.
10. Komisja podkreśla, że poza odpowiedzią organów greckich z dnia 27 listopada 2012 r. nie otrzymała ona żadnych danych statystycznych mogących wykazać, że zebrane ścieki komunalne są poddawane oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne. Owa odpowiedź zawierała kilka liczb, które odnosiły się jednak tylko do okresu czterech miesięcy, ponieważ instalacja została oddana do użytku w dniu 27 lipca 2012 r. Aby wykazać wystarczające oczyszczanie ścieków komunalnych, organy greckie powinny były jednak wykazać prawidłowe funkcjonowanie oczyszczalni ścieków przez okres dwunastu miesięcy, wskazując procent zmniejszenia DBO5 i DCO, który jest odpowiedni, aby uczynić zadość przepisom dyrektywy, jeśli chodzi o oczyszczanie wtórne, zaś jeśli chodzi o oczyszczanie trzeciego stopnia – wystarczający procent zmniejszenia azotu zgodnie z tabelą 2 zawartą w załączniku I do dyrektywy. Dopóki brakuje takich danych, dopóty Komisja nie może sprawdzić, czy obecnie zbierane ścieki komunalne są ostatecznie poddawane oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne w rozumieniu art. 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ EU:C:2004:385.

⁽²⁾ Dz.U. 1991, L 135, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2016 r. w sprawie T-556/11, European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej, wniesione w dniu 7 lipca 2016 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej

(Sprawa C-376/16 P)

(2016/C 402/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (przedstawiciele: N. Bambara, pełnomocnik, P. Wytinck i B. Hoorelbeke, advocaten)

Druga strona postępowania: European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego,
 - uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w całości,
 - oddalenie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji i żądania zasądzenia odszkodowania, przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w zakresie, w jakim nakazano w nim zapłatę odszkodowania na rzecz European Dynamics Luxembourg za utratę szansy zawarcia umowy ramowej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Odwołanie jest oparte na czterech głównych zarzutach, a mianowicie: 1) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad równości szans i przejrzystości, a w każdym wypadku przeinaczył okoliczności faktyczne; 2) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu kryteriów dotyczących oczywistych błędów w ocenie i, w niektórych wypadkach, przeinaczył okoliczności faktyczne; 3) Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 100 ust. 2 ogólnego rozporządzenia finansowego w związku z art. 296 akapit drugi TFUE; 4) Sąd naruszył prawo, przyznając odszkodowanie ze względu na utratę szansy.
2. Poprzez zarzut pierwszy wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd orzekł ponad żądanie (*ultra petita*), naruszając art. 21 statutu Trybunału, art. 76 ust. 1 i art. 84 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem lub, posiłkowo, naruszył prawo, orzekając: że naruszenie zasad równości szans i staranności może skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji; że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim EUIPO nie zażądał, ani nie otrzymał od Siemens SA i Siemens SL zaświadczeń o niekaralności, wykazujących brak określonych w art. 93 i 94 rozporządzenia finansowego podstaw do wykluczenia. Poprzez drugą część pierwszego zarzutu wnoszący odwołanie wskazuje także, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, orzekając, że EUIPO nie zażądał, ani nie przedstawił dowodów, które – zgodnie z art. 134b zasad wykonania rozporządzenia finansowego – wystarczają, aby wykazać brak podstaw wykluczenia Siemens SL, mając na względzie, iż akta sprawy zawierają wyciąg z „registro mercantil”, który jest dokumentem równoważnym z zaświadczeniem o niekaralności w rozumieniu art. 134b zasad wykonania rozporządzenia finansowego.
3. Poprzez zarzut drugi wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nie rozpatrując, czy ustalone oczywiste błędy w ocenie – popełnione przez komisję przetargową w ramach oceny oferty European Dynamics – mogły mieć wpływ na ostateczny rezultat zaskarżonej decyzji o udzieleniu zamówienia. Wnoszący odwołanie podkreśla, że Sąd powinien rozpatrzyć, czy ustalone oczywiste błędy w ocenie skutkowałyby odmiennym wynikiem postępowania w sprawie udzielenia zamówienia, rozpatrując, czy ustalone oczywiste błędy mają wpływ na ocenę przyznaną w odniesieniu do danego kryterium, w wypadku gdy istnieje szereg innych względów (niedotkniętych oczywistym błędem w ocenie), które także mają wpływ na przyznane oceny. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że przy licznych okazjach Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stosował nieprawidłowe kryteria, aby ustalić oczywiste błędy w ocenie, ograniczając się do zastąpienia własną oceną okoliczności faktycznych oceny dokonanej przez EUIPO, a także naruszył prawo orzekając, że niewystarczające uzasadnienie można uznać za dowód oczywistego błędu w ocenie.

4. Poprzez zarzut trzeci wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, wymagając, aby w uzasadnieniu decyzji wskazano, w jaki sposób każda (negatywna) uwaga wywarła wpływ na liczbę punktów przyznanych za każde szczegółowe kryterium oraz za każdy podpunkt i – w ten sposób – zastosował bardziej rygorystyczne kryterium w zakresie obowiązku uzasadnienia niż kryterium wynikające z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości. Z tego względu Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia art. 100 ust. 2 ogólnego rozporządzenia finansowego w związku z art. 296 TFUE.
5. Poprzez zarzut czwarty wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, przyznając odszkodowanie pierwszej ze skarżących w pierwszej instancji, mając na względzie, iż nie została wykazana jedna z kumulatywnych przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej instytucji Unii (a mianowicie istnienie bezprawnego zachowania). Pośilkowo, wnoszący odwołanie podnosi, że nawet jeśli odwołanie EUIPO nie zostanie uwzględnione na podstawie pierwszego zarzutu, to i tak zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim nałożono w nim obowiązek zapłaty odszkodowania, mając na względzie, iż w tej sprawie nie zostało wykazane istnienie związku przyczynowego między pozostałym bezprawnym zachowaniem (oczywistym błędem w ocenie i brakiem uzasadnienia) a podnoszoną szkodą. Alternatywnie, wnoszący odwołanie wykazał, że Sąd naruszył prawo, przyznając odszkodowanie z powodu utraty szansy, mając na względzie, iż taka podstawa przyznania odszkodowania nie może być rozpatrywana jako zasada ogólna, wspólna dla praw państw członkowskich, i w ten sposób naruszył wyraźny przepis art. 340 TFUE.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 14 lipca 2016 r. – Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne/Aldi Einkauf GmbH & Co.
OHG Süd**

(Sprawa C-393/16)

(2016/C 402/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne

Strona pozwana: Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG Süd

Interwenient: Galana N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 118m ust. 2 lit. a) pkt ii) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾ oraz art. 103 ust. 2 lit. a) pkt ii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie również w wypadku, gdy chroniona nazwa pochodzenia jest stosowana jako element nazwy dla niezgodnego ze specyfikacją produktu środka spożywczego, do którego został dodany składnik zgodny ze specyfikacją produktu?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 118m ust. 2 lit. a) pkt ii) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz art. 103 ust. 2 lit. a) pkt ii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że stosowanie chronionej nazwy pochodzenia jako elementu nazwy niezgodnego ze specyfikacją środka spożywczego, do którego dodany został składnik zgodny ze specyfikacją produktu, stanowi wykorzystywanie reputacji nazwy pochodzenia, jeżeli nazwa środka spożywczego jest zgodna ze zwyczajami docelowego kręgu odbiorców w zakresie nazewnictwa, i składnik został dodany w ilości wystarczającej do nadania produktowi podstawowej cechy charakterystycznej?

3) Czy art. 118m ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz art. 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że używanie chronionej nazwy pochodzenia w okolicznościach opisanych w drugim pytaniu prejudycjalnym stanowi niewłaściwe stosowanie [sprzeczne z prawem przywłaszczenie], naśladowanie lub przywołanie?

- 4) Czy art. 118m ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 oraz art. 103 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 należy interpretować w ten sposób, że mają one zastosowanie tylko do nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, które mogą wywołać u docelowego kręgu odbiorców niewłaściwe skojarzenie co do geograficznego pochodzenia produktu?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299, s.1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s.671).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – Hansruedi Raimund/Michaela Aigner**

(Sprawa C-425/16)

(2016/C 402/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hansruedi Raimund

Strona pozwana: Michaela Aigner

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy powództwo, którego przedmiotem jest naruszenie unijnego znaku towarowego [art. 96 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424] oparte na zarzucie zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze [art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424] może zostać oddalone, jeżeli pozwany wytoczył wprawdzie uzasadnione tym powództwo wzajemne o unieważnienie unijnego znaku towarowego [art. 99 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zmienionego rozporządzeniem nr 2015/2424], ale sąd nie orzekł jeszcze w przedmiocie tego powództwa wzajemnego?
- 2) Jeżeli nie: czy sąd może oddalić powództwo, którego przedmiotem jest naruszenie oparte na zarzucie zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, jeżeli przynajmniej jednocześnie uwzględni powództwo wzajemne o unieważnienie, czy też musi wstrzymać się z wydaniem orzeczenia w przedmiocie powództwa, którego przedmiotem jest naruszenie, w każdym razie do chwili uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie powództwa wzajemnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego; Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia
de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 2 sierpnia 2016 r. – Instituto Nacional de la Seguridad Social
(INSS) y Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)/José Blanco Marques**

(Sprawa C-431/16)

(2016/C 402/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Druga strona postępowania: José Blanco Marques

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis prawa krajowego taki jak art. 6 ust. 4 Real Decreto 1646/1972 z dnia 23 czerwca 1972 r., który stanowi, że dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru na rzecz osób uprawnionych do renty tytułu trwałej i całkowitej niezdolności do wykonywania ich zwykłej działalności zawodowej i które ukończyły 55 lat „zawiesza się na okres, w którym pracownik jest zatrudniony” jest normą zapobiegającą zbiegowi praw w rozumieniu art. 12, 46a, 46b i 46c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ i art. 5, 53, 54 i 55 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽²⁾, przy uwzględnieniu, że hiszpański Tribunal Supremo (sąd najwyższy) przyjął, że niemożność łączenia przewidziana w tym przepisie prawa krajowego ma zastosowanie nie tylko do wykonywania zatrudnienia, ale także do pobierania świadczenia emerytalnego?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 46a ust. 3 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że norma zapobiegająca zbiegowi praw może być stosowana do relacji między spornym świadczeniem a świadczeniem emerytalnym z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub ze Szwajcarii tylko wtedy, gdy istnieje przepis prawa krajowego rangi ustawowej, który wyraźnie ustanawia niemożność łączenia świadczeń z zabezpieczenia społecznego z tytułu inwalidztwa, starości lub rent rodzinnych, takiego jak świadczenie będące przedmiotem sporu, ze świadczeniami lub dochodami uzyskiwanymi przez beneficjenta za granicą? Czy też norma zapobiegająca zbiegowi praw może być stosowana do świadczeń z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub ze Szwajcarii, zgodnie z art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, mimo iż nie istnieje wyraźny przepis ustawy, lecz w orzecznictwie krajowym przyjęto wykładnię oznaczającą, że wewnętrznym prawie hiszpańskim spornego świadczenia nie można łączyć ze świadczeniem emerytalnym?
- 3) Gdyby odpowiedź na poprzednie pytanie przemawiała za stosowaniem hiszpańskiej normy zapobiegającej zbiegowi praw (rozszerzonej w drodze orzecznictwa) w rozpatrywanym przypadku mimo braku wyraźnego przepisu ustawowego dotyczącego świadczeń lub dochodów uzyskiwanych za granicą, czy należy uznać, że dodatek w wysokości 20 %, który zgodnie z hiszpańskim prawem zabezpieczenia społecznego jest wypłacany pracownikom, u których stwierdzono trwałą całkowitą niezdolność do wykonywania ich zwykłej działalności zawodowej i którzy ukończyli 55 lat, jak opisano, jest świadczeniem tego samego czy innego rodzaju co świadczenie emerytalne ze szwajcarskiego systemu zabezpieczenia społecznego? Czy definicja różnych działów zabezpieczenia społecznego w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ma zasięg wspólnotowy, czy też należy stosować definicję, jaką każdemu konkretnemu świadczeniu nadaje prawo krajowe? W sytuacji gdyby definicja miała zasięg wspólnotowy, czy dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy będący przedmiotem niniejszego postępowania należy uznać za świadczenie z tytułu inwalidztwa, czy za świadczenie z tytułu bezrobocia, z uwzględnieniem faktu, że stanowi on dodatek do renty z tytułu trwałej i całkowitej niezdolności do wykonywania zwykłej działalności zawodowej z uwagi na trudności w znalezieniu innego zatrudnienia przez osoby, które ukończyły 55 lat, a zatem wypłata tego dodatku jest zawieszana, jeżeli beneficjent posiada pracę?
- 4) W przypadku uznania, że oba świadczenia są tego samego rodzaju, i przy założeniu, że ani przy ustalaniu wysokości hiszpańskiej renty z tytułu niezdolności do pracy, ani dodatku do niej nie zostały uwzględnione okresy składkowe w innym państwie, czy należy przyjąć, że dodatek w wysokości 20 % podstawy wymiaru hiszpańskiej renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy jest świadczeniem, do którego mają zastosowanie normy zapobiegające zbiegowi praw, skoro jego wysokość nie zależy od długości okresów ubezpieczenia lub zamieszkania w rozumieniu art. 46b ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i w art. 54 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004? Czy można stosować normę zapobiegającą zbiegowi praw, mimo iż świadczenie nie jest wymienione w części D załącznika IV do rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ani w załączniku IX do rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 5) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy ma zastosowanie norma z art. 46a ust. 3 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zgodnie z którą świadczenie z hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego może być obniżone „wyłącznie w granicach kwoty świadczeń należnych zgodnie z ustawodawstwem” innego państwa, w tym przypadku Szwajcarii?

- 6) W razie uznania, że oba świadczenia są odmiennego rodzaju oraz w sytuacji, gdy z akt sprawy nie wynika, by Szwajcaria stosowała jakąkolwiek normę zapobiegającą zbiegowi praw, czy na podstawie art. 46c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 55 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 można zastosować obniżenie w całości do dodatku w wysokości 20 % do hiszpańskiej renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy, czy też częściowo lub proporcjonalnie? W obu przypadkach – czy należy stosować granicę wynikającą z art. 46a ust. 3 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 53 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004, stosownie do której świadczenie z hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego może zostać obniżone „w granicach kwoty świadczeń należnych zgodnie z ustawodawstwem” innego państwa, w tym przypadku Szwajcarii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t.1, s. 35)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 5, t.5, s. 72)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 17 sierpnia 2016 r. Finanzamt Bingen-Alzey/Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-462/16)

(2016/C 402/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Bingen-Alzey

Strona pozwana: Boehringer Ingelheim Pharma GmbH & Co. KG

Pytanie prejudycjalne

Czy przedsiębiorstwo farmaceutyczne, dostarczające produkty lecznicze, jest uprawnione na podstawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok Elida Gibbs z dnia 24 października 1996 r., C-317/94 ⁽¹⁾), przy uwzględnieniu obowiązującej w prawie Unii zasady równego traktowania do obniżenia podstawy opodatkowania zgodnie z art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾, jeżeli

- dostarcza te produkty lecznicze do aptek za pośrednictwem hurtowników,
- apteki dostarczają je osobom, korzystającym z prywatnego ubezpieczenia zdrowotnego i podlegają w związku z tym opodatkowaniu,
- ubezpieczyciel oferujący ubezpieczenie od kosztów leczenia (przedsiębiorstwo oferujące prywatne ubezpieczenie zdrowotne) zwraca swoim ubezpieczonym koszty zakupu produktów leczniczych i
- przedsiębiorstwo farmaceutyczne na podstawie regulacji ustawowej zobowiązane jest do udzielania przedsiębiorstwu oferującemu prywatne ubezpieczenie zdrowotne „rabatu”?

⁽¹⁾ EU:C:1996:400, Rec. 1996, I-5339, pkt 28, 31

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. w sprawie T-674/15, Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE)/Komisja Europejska, wniesione w dniu 18 sierpnia 2016 r. przez Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE)

(Sprawa C-464/16 P)

(2016/C 402/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Pénzügyi Ismeretterjesztő és Érdek-képviselési Egyesület (PITEE) (przedstawiciel: D. Lazar, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie w całości postanowienia Sądu z dnia 20 lipca 2016 r. w sprawie T-674/15;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2015 r. [Ares(2015)4207700] i z dnia 14 sierpnia 2015 r. [Ares(2015)3532556] odmawiających stronie skarżącej dostępu do dokumentów;
3. zobowiązanie Komisji do udostępnienia stronie skarżącej wszystkich dokumentów rządu węgierskiego dotyczących postępowania EU Pilot 6874/14/JUST [CHAP(2015)00353 i CHAP(2015)00555], niezależnie od tego, czy zostały już przedłożone, czy zostaną przedłożone w przyszłości;
4. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wskazanego postanowienia Sądu zostało w istocie uzasadnione w następujący sposób.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału strona w rozumieniu statutu Trybunału Sprawiedliwości, bez względu na jej status, nie może występować przed Trybunałem samodzielnie, ale musi skorzystać z usług osoby trzeciej. ⁽¹⁾

Ponadto adwokaci, którzy pełnią funkcje kierownicze w organach osoby prawnej nie mogą reprezentować interesów tej osoby przed sądem Unii. ⁽²⁾

Utrwalone orzecznictwo Trybunału narusza art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Z orzecznictwa Trybunału nie da się wywnioskować, jaki uzasadniony cel zamierza osiągnąć Trybunał poprzez swą wykładnię statutu. Ponadto nie jest jasne, jaka wykładnia doprowadziła Trybunał do wniosku, że pełnomocnik procesowy musi być niezależną osobą trzecią. W każdym razie statut nie zawiera takiego sformułowania.

Statut Trybunału należy interpretować w ten sposób, że każda ze stron ma prawo do swobodnego wyboru swego pełnomocnika procesowego.

⁽¹⁾ Postanowienie z dnia 5 grudnia 1996 r., Lopes/Trybunał Sprawiedliwości, C-174/96 P, EU:C:1996:473, pkt 11; postanowienie z dnia 21 listopada 2007 r., Correia de Matos/Parlament, C-502/06 P, niepublikowane; EU:C:2007:696, pkt 11; postanowienie z dnia 29 września 2010 r., EREF/Komisja, C-74/10P i C-75/10 P, niepublikowane, EU:C:2010:557, pkt 54).

⁽²⁾ Postanowienie z dnia 2 grudnia 1999 r., Euro-Lex/OHIM (EU-Lex), T-79/99, EU:T:1999:312, pkt 29; postanowienie z dnia 13 stycznia 2005 r., Suiwida/Komisja, T-184/04, EU:T:2005:7, pkt 10; postanowienie z dnia 30 listopada 2012 r., Activa Preferentes/Rada, T-437/12, niepublikowane, EU:T:2012:638, pkt 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-276/13 Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-465/16 P)

(2016/C 402/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, N. Tuominen, adwokat)

Druga strona postępowania: Growth Energy, Renewable Fuels Association, Komisja Europejska, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r., doręczonego Radzie w dniu 10 czerwca 2016 r., w sprawie T-276/13, Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada Unii Europejskiej;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Growth Energy i Renewable Fuels Association o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia ⁽¹⁾;
- obciążenie Growth Energy i Renewable Fuels Association poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- w przypadku przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania – rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Rada wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku z następujących powodów:

Ustalenia Sądu o dopuszczalności skargi, a zwłaszcza jego wnioski dotyczące bezpośredniego i pośredniego oddziaływania na skarżących są błędne pod względem prawnym.

- a) Po pierwsze, Sąd stoi na stanowisku, iż w celu stwierdzenia bezpośredniego oddziaływania, wystarczy, że czterej amerykańscy producenci objęci próbą są producentami bioetanolu. Jednakże takie stwierdzenie bezpośredniego wpływu nie może zostać uznane za zgodne z utrwalonym orzecznictwem, które odrzuca istnienie bezpośredniego wpływu opartego na czysto gospodarczych konsekwencjach.
- b) Po drugie, nie jest jasne, w jaki sposób sama okoliczność, iż amerykańscy producenci sprzedawali swój bioetanol krajowym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, które następnie odsprzedawały go w kraju lub wywoziły go w znaczących ilościach do Unii, przed nałożeniem cła, miałyby istotnie naruszyć ich pozycję na rynku. W celu wykazania istotnego naruszenia ich pozycji na rynku w związku z wprowadzeniem cła konieczne byłoby, aby skarżący określili przynajmniej wpływ ceł na poziom przywozu do Unii po nałożeniu ceł antydumpingowych. Jednakże skarżący nie udzielili żadnych informacji w tym zakresie, a zaskarżony wyrok również nie zawiera żadnych ustaleń w tym względzie. Stanowi to zarówno naruszenie prawa przy stosowaniu kryteriów bezpośredniego oddziaływania, jak i brak uzasadnienia.

Analizując istotę sprawy, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ oraz dopuścił się dwóch kolejnych naruszeń prawa w zakresie prawa WTO.

- a) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni rozporządzenia podstawowego, uznając, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wdraża art. 9.2 i 6.10 porozumienia antydumpingowego. Z jednej strony, jak wynika z brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ten ostatni przepis nie dotyczy kontroli wyrywkowej. Z drugiej strony, art. 6.10 porozumienia antydumpingowego został wdrożony przez art. 17 i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, a nie przez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- b) Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „dostawca” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego. Z logiki i ogólnej systematyki art. 9 ust. 5 wynika, że jedynie źródło, „co do którego stwierdzono, że jest dumpingow[e] i powoduje szkodę”, może być dostawcą. Jednakże, ponieważ amerykańscy producenci nie mieli cen eksportowych, nie można było im przypisać praktyk dumpingowych. W konsekwencji, Sąd naruszył prawo, kwalifikując ich jako „dostawców” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego.
- c) Po trzecie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „niewykonalne” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, opierając się na błędnej wykładni art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dokonanej w świetle art. 6.10 porozumienia antydumpingowego, jak i na sprawozdaniu organu odwoławczego w sprawie elementów złącznych⁽³⁾. Sprawozdanie to dotyczy tylko art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, a zatem badanie w jego ramach terminu „niewykonalne” odnosi się tylko do sytuacji i założenia, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej. Organ odwoławczy nie dokonał więc wykładni terminu „niewykonalne”, która mogłaby zostać mieć zastosowanie w niniejszym postępowaniu, nie dotyczącym eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej.

Wreszcie, Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, stwierdzając, że obliczenie cel indywidualnych było „wykonalne”. Sytuacja, w której producenci bioetanolu nie mają ceny eksportowej, a jedynie cenę krajową, sprawia, że ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu staje się niewykonalne i niemożliwe, i upoważnia Komisję do ustalenia jednego ogólnokrajowego marginesu dumpingu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki. Dz.U. L 49, s.10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej. Dz.U. L 343, s. 51

⁽³⁾ Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin – AB-20112- Sprawozdanie organu odwoławczego, WT/DS397/AB/R („WE – elementy złączne, WT/DS397/AB/R”)

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2016 r. w sprawie T-277/13 Marquis Energy LLC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 20 sierpnia 2016 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-466/16 P)

(2016/C 402/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, N. Tuominen, adwokat)

Druga strona postępowania: Marquis Energy LLC, Komisja Europejska, ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylene wyroku Sądu z dnia 9 czerwca 2016 r., doręczonego Radzie w dniu 10 czerwca 2016 r., w sprawie T-277/13 Marquis Energy/Rada Unii Europejskiej;

- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Marquis Energy o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia ⁽¹⁾;
- obciążenie Marquis Energy poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- w przypadku przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania – rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Rada wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku z następujących powodów:

Ustalenia Sądu o dopuszczalności skargi, a zwłaszcza jego wnioski dotyczące bezpośredniego i pośredniego oddziaływania na stronę skarżącą są błędne pod względem prawnym.

- a) Po pierwsze, Sąd stoi na stanowisku, iż w celu stwierdzenia bezpośredniego oddziaływania, wystarczy, że skarżąca jest producentem bioetanolu. Jednakże takie stwierdzenie bezpośredniego wpływu nie może zostać uznane za zgodne z utrwalonym orzecznictwem, które odrzuca istnienie bezpośredniego wpływu opartego na czysto gospodarczych konsekwencjach.
- b) Po drugie, nie jest jasne, w jaki sposób sama okoliczność, iż skarżąca sprzedawała swój bioetanol krajowym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, które następnie odsprzedawały go w kraju lub wywoziły go w znaczących ilościach do Unii, przed nałożeniem cła, miałyby istotnie naruszyć ich pozycję na rynku. W celu wykazania istotnego naruszenia jej pozycji na rynku w związku z wprowadzeniem cła konieczne byłoby, aby skarżąca określiła przynajmniej wpływ ceł na poziom przywozu do Unii po nałożeniu ceł antidumpingowych. Jednakże skarżąca nie udzieliła żadnych informacji w tym zakresie, a zaskarżony wyrok również nie zawiera żadnych ustaleń w tym względzie. Stanowi to zarówno naruszenie prawa przy stosowaniu kryteriów bezpośredniego oddziaływania, jak i brak uzasadnienia.

Analizując istotę sprawy, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ oraz dopuścił się dwóch kolejnych naruszeń prawa w zakresie prawa WTO.

- a) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim uznał, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wdraża art. 9.2 i 6.10 porozumienia antydumpingowego. Z jednej strony, jak wynika z brzmienia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, ten ostatni przepis nie dotyczy kontroli wyrywkowej. Z drugiej strony, art. 6.10 porozumienia antydumpingowego został wdrożony przez art. 17 i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, a nie przez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- b) Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „dostawca” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego. Z logiki i ogólnej systematyki art. 9 ust. 5 wynika, że jedynie źródło, „co do którego stwierdzono, że jest dumpingow[e] i powoduje szkodę”, może być dostawcą. Jednakże, ponieważ amerykańscy producenci nie mieli cen eksportowych, nie można było im przypisać praktyk dumpingowych. W konsekwencji, Sąd naruszył prawo, kwalifikując ich jako „dostawców” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego.
- c) Po trzecie, Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „niewykonalne” użytego w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, opierając się na błędnej wykładni art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dokonanej w świetle art. 6.10 porozumienia antydumpingowego, jak i na sprawozdaniu organu odwoławczego w sprawie elementów złącznych ⁽³⁾. Sprawozdanie to dotyczy tylko art. 9.2 porozumienia antydumpingowego, a zatem badanie w jego ramach terminu „niewykonalne” odnosi się tylko do sytuacji i założenia, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej. Organ odwoławczy nie dokonał więc wykładni terminu „niewykonalne”, która mogłaby mieć zastosowanie w niniejszym postępowaniu niedotyczącym eksporterów w państwach nieposiadających gospodarki rynkowej.

Wreszcie, Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych, stwierdzając, że obliczenie ceł indywidualnych było „wykonalne”. Sytuacja, w której producenci bioetanolu nie mają ceny eksportowej, a jedynie cenę krajową, sprawia, że ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu staje się niewykonalne i niemożliwe, i upoważnia Komisję do ustalenia jednego ogólnokrajowego marginesu dumpingu.

-
- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Dz.U. L 49, s.10
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej Dz.U. L 343, s. 51
- (³) Wspólnoty Europejskie – Ostateczne środki antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali z Chin – AB-201-2- Sprawozdanie organu odwoławczego, WT/DS397/AB/R („WE- elementy złączne, WT/DS397/AB/R”)
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja

(Sprawa T-220/13) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Komunalny podatek od nieruchomości — Zwolnienie z podatku podmiotów niekomercyjnych prowadzących szczególną działalność — Ujednolicona ustawa o podatku dochodowym — Zwolnienie z jednolitego podatku komunalnego — Decyzja stwierdzająca w części brak pomocy państwa, a w części uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Całkowita niemożność odzyskania pomocy — Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 402/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Scuola Elementare Maria Montessori Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Nucara i E. Gambaro, a następnie E. Gambaro)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo V. Di Bucci, G. Conte i D. Grespan, a następnie G. Conte, D. Grespan i F. Tomat, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i G. De Bellis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2013/284/UE z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa nr S.A.20829 [C 26/2010, ex NN 43/2010 (ex CP 71/2006)] Program dotyczący zwolnienia z podatku komunalnego od nieruchomości stosowanego do nieruchomości użytkowanych przez podmioty niekomercyjne do określonych celów wdrożonej przez Włochy (Dz.U. 2013, L 166, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Scuola Elementare Maria Montessori Srl pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Włoch pokrywa własne koszty związane z interwencją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – La Ferla/Komisja i ECHA

(Sprawa T-392/13) ⁽¹⁾

(REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym wielkości przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Żądanie udzielenia informacji — Uprawnienia ECHA — Proporcjonalność)

(2016/C 402/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Leone La Ferla SpA (Melilli, Włochy) (przedstawiciele: G. Passalacqua, J. Occhipinti i G. Calcerano, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Di Paolo i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy) i Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: początkowo M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage i J.P. Trnka, następnie M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage i J.P. Trnka, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Garcię Molyneux)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności szeregu aktów Komisji lub ECHA, po drugie, żądanie zasądzenia od ECHA zwrotu kwot, które zostały nienależnie pobrane, a po trzecie, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką miała ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga – w zakresie, w jakim została wniesiona przeciwko Komisji Europejskiej – zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarga – w zakresie, w jakim została wniesiona przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) – zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna, a w części oddalona jako bezzasadna.
- 3) Leone La Ferla SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 z 5.10.2013.

Wyrok Sądu z dnia 8 września 2016 r. – Lundbeck/Komisja

(Sprawa T-472/13) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek leków przeciwdepresyjnych zawierających aktywny składnik farmaceutyczny citalopram — Pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na cel — Potencjalna konkurencja — Generyczne produkty lecznicze — Bariery przy wejściu na rynek wynikające z istnienia patentów — Porozumienia zawarte między podmiotem uprawnionym z patentów a przedsiębiorstwami wytwarzającymi generyczne produkty lecznicze — Artykuł 101 ust. 1 i 3 TFUE — Naruszenia prawa i błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Pewność prawa — Grzywny)

(2016/C 402/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: H. Lundbeck A/S (Valby, Dania) i Lundbeck Ltd (Milton Keynes, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Subiotto, QC, i T. Kuhn, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Bourke, F. Castilla Contreras, B. Mongin, T. Vecchi i C. Vollrath, następnie F. Castilla Contreras, B. Mongin, T. Vecchi, C. Vollrath i T. Christoforou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations (EFPIA) (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciele: F. Carlin, barrister, i M. Healy, solicitor)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji C(2013) 3803 final z dnia 19 czerwca 2013 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 [TFUE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT/39226 – Lundbeck) oraz wniosek o obniżenie kwoty grzywny nałożonej w tej decyzji na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) *H. Lundbeck A/S i Lundbeck Ltd* pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

3) *European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations (EFPIA)* pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Marchi Industriale/ECHA

(Sprawa T-620/13) ⁽¹⁾

(REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom — Błąd w oświadczeniu dotyczącym wielkości przedsiębiorstwa — Zalecenie 2003/361/WE — Decyzja nakładająca opłatę administracyjną — Określenie wielkości przedsiębiorstwa — Uprawnienia ECHA — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 402/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Marchi Industriale SpA (Florence, Włochy) (przedstawiciele: M. Baldassarri i F. Donati, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: początkowo M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, J. P. Trnka i E. Maurage, następnie M. Heikkilä, E. Bigi, J.P. Trnka i E. Maurage, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Garcię Molyneux)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji ECHA SME(2013) 3747 z dnia 19 września 2013 r., w której ECHA stwierdziła, że skarżąca nie spełnia przesłanek pozwalających na skorzystanie z opłaty ulgowej przewidzianej dla średnich przedsiębiorstw, i nałożyła na nią opłatę administracyjną, a po drugie, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności faktur wystawionych przez ECHA po wydaniu decyzji SME(2013) 3747.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Marchi Industriale SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Sądu z dnia 13 września 2016 r. – ENAC/INEA

(Sprawa T-695/13) ⁽¹⁾

(Pomoc finansowa — Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych — Wykonanie analizy dotyczącej rozwoju intermodalnego lotniska Bergamo-Orio al Serio — Określenie ostatecznej kwoty pomocy finansowej — Koszty niekwalifikowalne — Naruszenie prawa — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 402/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ente nazionale per l'aviazione civile (ENAC) (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Garofoli, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (przedstawiciele: I. Ramallo, D. Silhol i Z. Szilvássy, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Merolę, M.C. Santacroce i L. Armatiego)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Muscardini, G. Greco i G. Carullo)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, pism Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), obecnie INEA, z dnia 18 marca i z dnia 23 października 2013 r. dotyczących niektórych kosztów poniesionych w związku z wykonaniem analizy wykonalności dotyczącej intermodalnego charakteru lotniska Bergamo-Orio al Serio (Włochy) w wyniku pomocy finansowej przyznanej skarżącemu przez Komisję Europejską.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) *Ente nazionale per l'aviazione civile (ENAC, krajowy organ lotnictwa cywilnego, Włochy)* zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Musim Mas/Rada

(Sprawa T-80/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz biodiesla z Indonezji — Ostateczny pobór tymczasowego cła antydumpingowego — Ostateczne cło antydumpingowe — Prawo do obrony — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]

(2016/C 402/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indonezja) (przedstawiciele: adwokaci J. García-Gallardo Gil-Fournier i A. Verdegay Mena oraz C. Humpe, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena oraz C. Hippa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. F. Brakeland, M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) oraz European Biodiesel Board (EBB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i M. S. Dibling)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE, mająca na celu częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim dotyczą one PT Perindustrian dan Perdagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas).

2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez PT Musim Mas.

3) Komisja Europejska i European Biodiesel Board (EBB) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 102 z 7.4.2014

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Unitec Bio/Rada

(Sprawa T-111/14) (¹)

(Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji)

(2016/C 402/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unitec Bio SA (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis, R. Luff i G. Bathory)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert i B. Driessen, następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) i European Biodiesel Board (EBB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i M.-S. Dibling)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013, L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą Unitec Bio SA.

2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Unitec Bio.

3) Komisja Europejska i European Biodiesel Board (EBB) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Molinos Río de la Plata i in./Rada**(Sprawy od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14) ⁽¹⁾****[Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Stowarzyszenie zawodowe — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]**

(2016/C 402/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Molinos Río de la Plata SA (Buenos Aires, Argentyna) (sprawa T-112/14), Oleaginosa Moreno Hermanos SAFICI y A (Bahia Blanca, Argentyna) (sprawa T-113/14), Vicentin SAIC (Avellaneda, Argentyna) (sprawa T-114/14), Aceitera General Deheza SA (General Deheza, Argentyna) (sprawa T-115/14), Bunge Argentina SA (Buenos Aires) (sprawa T-116/14), Cámara Argentina de Biocombustibles (Carbio) (Buenos Aires) (sprawa T-119/14) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis, R. Luff i G. Bathory)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert i B. Driessen, następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwienienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) i European Biodiesel Board (EBB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i M.-S. Dibling)

Przedmiot

Skargi oparte na art. 263 TFUE, w sprawie T-119/14, o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2) oraz w sprawach od T-112/14 do T-116/14 o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na skarżące w tych sprawach.

Sentencja

- 1) Sprawy T-112/14, T-113/14, T-114/14, T-115/14, T-116/14 i T-119/14 zostają połączone do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.
- 2) Stwierdza się nieważności art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą Molinos Río de la Plata SA, Oleaginosa Moreno Hermanos SAFICI y A, Vicentin SAIC, Aceitera General Deheza SA i Bunge Argentina SA.
- 3) W sprawie T-119/14 skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 4) W sprawach od T-112/14 do T-116/14 Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty. Rada Unii Europejskiej pokrywa również koszty poniesione przez Molinos Río de la Plata w sprawie T-112/14, przez Oleaginosa Moreno Hermanos w sprawie T-113/14, przez Vicentin w sprawie T-114/14, przez Aceitera General Deheza w sprawie T-115/14 i przez Bunge Argentina w sprawie T-116/14.
- 5) W sprawie T-119/14 Cámara Argentina de Biocombustibles (Carbio) i Rada pokrywają własne koszty.
- 6) Komisja Europejska i European Biodiesel Board (EBB) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Cargill/Rada(Sprawa T-117/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]

(2016/C 402/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargill SACI (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: J. F. Bellis, R. Luff i G. Bathory, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert i B. Driessen, a następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) i Europejska Rada ds. Biodiesla (EBB) (Bruksela, Belgia) (pełnomocnicy: adwokaci O. Prost i M -S Dibling)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 263 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013, L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim dotyczy ona Cargill SACI.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa koszty własne, a także koszty poniesione przez Cargill.
- 3) Komisja Europejska i Europejska Rada ds. Biodiesla (EBB) ponoszą koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – LDC Argentina/Rada(Sprawa T-118/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny — Ostateczne cło antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]

(2016/C 402/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LDC Argentina SA (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: adwokaci J. F. Bellis, R. Luff i G. Bathory)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert i B. Driessen, a następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i A. Stobiecka -Kuik, pełnomocnicy) i Europejska Rada ds. Biodiesla (EBB) (Bruksela, Belgia) (pełnomocnicy: adwokaci O. Prost i M.-S. Dibling)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 263 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013, L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim dotyczą one LDC Argentina.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa koszty własne, a także koszty poniesione przez LDC Argentina.
- 3) Komisja Europejska i Europejska Rada ds. Biodiesla (EBB) ponoszą koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Ciliandra Perkasa/Rada

(Sprawa T-120/14) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji — Ostateczne cło antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji)

(2016/C 402/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Ciliandra Perkasa (Dżakarta, Indonezja) (przedstawiciele: adwokaci F. Graafsma i J. Cornelis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) i European Biodiesel Board (EBB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i M.-S. Dibling)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 263 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. L 315, s. 2) w zakresie, w jakim nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy PT Ciliandra Perkasa.

- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez PT Ciliandra Perkasa.
- 3) Komisja Europejska i European Biodiesel Board (EBB) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia/Rada

(Sprawa T-139/14) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji — Ostateczne cła antydumpingowe — Artykuł 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Wartość normalna — Koszty produkcji]

(2016/C 402/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Medan, Indonezja) i PT Wilmar Nabati Indonesia (Medan) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Boelaert, następnie H. Marcos Fraile, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów R. Bierwagena i C. Hippa)

Interwienienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. França i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy) i European Biodiesel Board (EBB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Prost i M.S. Dibling)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE mająca na celu stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013, L 315, s. 2) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez PT Wilmar Bioenergi Indonesia i PT Wilmar Nabati Indonesia.
- 3) Komisja Europejska i European Biodiesel Board (EBB) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Kliuiev/Rada(Sprawa T-340/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności — Prawo do dobrego imienia)

(2016/C 402/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andrii Kliuiev (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly, J. Pobjoy, barristers, R. Gherson i T. Garner, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: Á. de Elera-San Miguel Hurtado i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Gauci i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 26; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 35; Dz.U. 2014, L 350, s. 15) i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 36; Dz.U. 2014, L 350, s. 15), oraz po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 (Dz.U. 2015, L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 62, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało umieszczone w wykazie osób podmiotów i organów, do których stosuje się te środki ograniczające, lub zostało pozostawione w tych wykazach oraz, subsydiarnie, żądanie orzeczenia niemożności stosowania wobec skarżącego art. 1 ust. 1 decyzji 2014/119 zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2015/143 z dnia 29 stycznia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 24, s. 16), jak również art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 208/2014, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2015/138 z dnia 29 stycznia 2015 r. (Dz.U. 2015, L 24, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w ich pierwotnych wersjach w zakresie, w jakim nazwisko Andrii Kliuieva zostało umieszczone w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające – do chwili wejścia w życie decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez A. Kliuieva w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w skardze.
- 4) Andrii Kliuiev zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Radę w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w piśmie dostosowującym żądania.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Janukowycz/Rada(Sprawa T-346/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nadużycie władzy — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności)

(2016/C 402/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: T. Beazley, P. Saini, S. Fatima, QC, H. Mussa, J. Hage, K. Howard, barristers, i C. Kennedy, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo E. Finnegan i J.-P. Hix, następnie J.-P. Hix i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik) i Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Bartelt i D. Gauci, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 26; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 35; Dz.U. 2014, L 350, s. 15) i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 36; Dz.U. 2014, L 350, s. 15), po drugie – decyzji Rady (WPZiB) 2015/143 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 (Dz.U. 2015, L 24, s. 16) i rozporządzenia Rady (UE) 2015/138 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 24, s. 1), oraz po trzecie – decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 (Dz.U. 2015, L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 62, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało umieszczone lub pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosuje się te środki ograniczające

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w ich pierwotnych wersjach w zakresie, w jakim nazwisko Wiktora Fedorowycza Janukowycza zostało umieszczone w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające – do chwili wejścia w życie decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez W. Janukowycza w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w skardze.
- 4) Wiktor Janukowycz zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Radę w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w piśmie dostosowującym żądania.
- 5) Rzeczpospolita Polska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Janukowycz/Rada(Sprawa T-348/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją na Ukrainie — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób, podmiotów i organów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwiska skarżącego — Obowiązek uzasadnienia — Podstawa prawna — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Nadużycie władzy — Nieprzestrzeganie kryteriów umieszczenia w wykazie — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo własności)

(2016/C 402/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Wiktorowycz Janukowycz (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: T. Beazley, P. Saini, S. Fatima, QC, J. Hage, K. Howard, barristers, i C. Kennedy, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo E. Finnegan i J.-P. Hix, następnie J.-P. Hix i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Gauci i S. Bartelt, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 26; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 35; Dz.U. 2014, L 350, s. 15) i rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 66, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2014, L 70, s. 36; Dz.U. 2014, L 350, s. 15), zmienionych, odpowiednio, decyzją wykonawczą Rady 2014/216/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującą decyzję 2014/119 (Dz.U. 2014, L 111, s. 91) i rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014 (Dz.U. 2014, L 111, s. 33); po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2015/143 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 (Dz.U. 2015, L 24, s. 16) i rozporządzenia Rady (UE) 2015/138 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 24, s. 1); oraz po trzecie – decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 (Dz.U. 2015, L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014 (Dz.U. 2015, L 62, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego zostało umieszczone lub pozostawione w wykazie osób, podmiotów i organów, do których stosuje się te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, zmienionej decyzją wykonawczą Rady (WPZiB) 2014/216 z dnia 14 kwietnia 2014 r. wykonującą decyzję 2014/119, oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 381/2014 z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014, w zakresie, w jakim nazwisko Oleksandra Wiktorowycza Janukowycza zostało umieszczone w wykazie osób, podmiotów i organów, do których mają zastosowanie te środki ograniczające – do chwili wejścia w życie decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez O. Janukowycza w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w skardze.
- 4) Oleksandr Janukowycz zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Radę w zakresie żądania stwierdzenia nieważności zawartego w piśmie dostosowującym żądania.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – FIH Holding i FIH Erhvervsbank/Komisja**(Sprawa T-386/14) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — Sektor bankowy — Pomoc przyznana bankowi duńskiemu FIH w formie przeniesienia aktywów o obniżonej wartości do nowej spółki zależnej i późniejszego ich odkupu przez duńską spółkę stabilności finansowej — Pomoc państwa na rzecz banków w okresie kryzysu gospodarczego — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy — Kryterium prywatnego inwestora — Kryterium prywatnego wierzyciela — Obliczenie kwoty pomocy — Obowiązek uzasadnienia)

(2016/C 402/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FIH Holding A/S (Kopenhaga, Dania) i FIH Erhvervsbank A/S (Kopenhaga) (przedstawiciel: adwokat O. Koktvedgaard)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2014/884/UE z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.34445 (12/C) wdrożonej przez Danię na rzecz przeniesienia aktywów związanych z nieruchomościami z FIH do duńskiej spółki stabilności finansowej (Dz.U. 2014, L 357, s. 89)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2014/884/UE z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.34445 (12/C) wdrożonej przez Danię na rzecz przeniesienia aktywów związanych z nieruchomościami z FIH do duńskiej spółki stabilności finansowej.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września – European Dynamics Luxembourg i Evropaïki Dynamiki/Komisja**(Sprawa T-481/14) ⁽¹⁾**

(Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Świadczenie usług dotyczących rozwoju platformy do spraw zarządzania wiedzą i informacją — Usługi dotyczące rozwoju oprogramowania i utrzymania dostępności i efektywności usług informatycznych — Odmowa sklasyfikowania oferty oferenta na pierwszej pozycji — Kryteria wyboru — Kryteria udzielenia zamówienia — Obowiązek uzasadnienia — Oczwiste błędy w ocenie — Dostęp do dokumentów — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2016/C 402/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Ettelbrück, Luksemburg) i Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci E. Siouti i M. Sfyri, a następnie M. Sfyri i A. Lymperopoulou)

Strona pozwana: Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT) (przedstawiciele: początkowo M. Kern, B. Györi-Hartwig i P. Juanes Burgos, a następnie B. Györi-Hartwig i P. Juanes Burgos, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów P. Wytincka i B. Hoorelbeke'a)

Przedmiot

Po pierwsze, sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EIT z dnia 14 kwietnia 2014 r., klasyfikującej ofertę skarżących na drugiej pozycji w ramach procedury przetargu dotyczącego usług informatycznych i usług powiązanych oraz stwierdzenia nieważności decyzji EIT z dnia 25 kwietnia 2014, odmawiającej ujawnienia składu komisji przetargowej, oraz po drugie, sformułowane na podstawie art. 268 TFUE żądanie wypłaty odszkodowania z tytułu szkód poniesionych przez skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *European Dynamics Luxembourg SA i Evropaiki Dynamiki — Proigmena Sistimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września – *European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/Komisja* (Sprawa T-698/14) ⁽¹⁾

[Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Usługi zewnętrzne w zakresie tworzenia, badania i wsparcia systemów informatycznych (ESP DESIS III) — Sklasyfikowanie oferenta w procedurze kaskadowej — Obowiązek uzasadnienia — Oferty rażąco niskie — Zasada wolnej konkurencji — Odpowiedzialność pozaumowna]

(2016/C 402/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: *European Dynamics Luxembourg SA* (Ettelbrück, Luksemburg) i *Evropaiki Dynamiki – Proigmena Sistimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci V. Christianos, I. Ampazis i M. Sfyri, a następnie adwokat M. Sfyri)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude i S. Lejeune, pełnomocnicy, wspomagani początkowo przez adwokatów E. Petritsi, E. Roussou i K. Adamantopoulou, a następnie E. Roussou i K. Adamantopoulou)

Przedmiot

Po pierwsze, sformułowane na podstawie artykułu 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, aby zaklasyfikować na trzeciej i czwartej pozycji w mechanizmie kaskadowym oferty skarżących w ramach postępowania przetargowego DIGIT/R2/PO/2013/029 – ESP DESIS III, część 1 i 3 odnoszącego się do „Usług zewnętrznych w zakresie tworzenia, badania i wsparcia systemów informatycznych” (Dz.U. 2013/S. 19–0380314) oraz aby wykluczyć ofertę skarżących w ramach odnośnego postępowania przetargowego, część 2, oraz po drugie, sformułowane na podstawie artykułu 268 TFUE żądanie wypłaty odszkodowania z tytułu szkód poniesionych przez skarżących.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *European Dynamics Luxembourg SA i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Sistimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Herbert Smith Freehills/Rada(Sprawa T-710/14) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące rozmów poprzedzających przyjęcie dyrektywy w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Prawo do obrony — Nadrzędny interes publiczny]

(2016/C 402/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Herbert Smith Freehills LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Wytinck)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Rebasti, M. Veiga i J. Herrmann, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel, J. Baquero Cruz i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparta na art. 263 TFUE skarga zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji Rady 18/c/01/14 z dnia 23 lipca 2014 r. odmawiającej dostępu do niektórych dokumentów związanych z przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Herbert Smith Freehills LLP pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 409 z 17.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Philip Morris/Komisja(Sprawa T-800/14) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty sporządzone w ramach prac przygotowawczych nad przyjęciem dyrektywy w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Prawo do obrony — Nadrzędny interes publiczny]

(2016/C 402/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Philip Morris Ltd (Richmond, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci K. Nordlander i M. Abenham)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie wniesione na podstawie art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares(2014) 3388066 z dnia 29 września 2014 r. w zakresie, w jakim Komisja odmawia w tej decyzji stronie skarżącej dostępu do żądanych dokumentów, z wyjątkiem zawartych w nich zmienionych danych osobowych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Philip Morris Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – PAN Europe/Komisja

(Sprawa T-51/15) (¹)

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące substancji zaburzających gospodarkę hormonalną — Częściowa odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001]

(2016/C 402/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: B. Kloostera, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Buchet, P. Mihaylova i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson i L. Swedenborg, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 listopada 2014 r. o sygnaturze Ares (2014) 3900631 w zakresie, w jakim Komisja odmawia w niej udzielenia dostępu do dokumentów dotyczących substancji zaburzających gospodarkę hormonalną.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 24 listopada 2014 r. o sygnaturze Ares (2014) 3900631 w zakresie, w jakim Komisja odmawia w niej udzielenia dostępu do dokumentów oznaczonych numerami 9, 13, 14, 15, 16, 17, 17a, 20, 22, 24, 25, 29, 30, 31, 37, 38, 39, 41, 42 i 43 na podstawie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Pesticide Action Network Europe (PAN Europe).
- 4) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – AEDEC/Komisja**(Sprawa T-91/15) ⁽¹⁾****(Badania i rozwój technologiczny — Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” — Zaproszenia do składania wniosków w ramach programów prac na lata 2014–2015 — Decyzja Komisji uznająca złożony przez skarżącą wniosek za niekwalifikujący się do finansowania — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Proporcjonalność — Przejrzystość — Oczywisty błąd w ocenie)**

(2016/C 402/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española para el Desarrollo de la Epidemiología Clínica (AEDEC) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. López López)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Ruiz García i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji z dnia 4 września 2014 r., w której Komisja oddaliła wniosek o finansowanie złożony przez skarżącą w imieniu konsorcjum Latin Plan.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Asociación Española para el Desarrollo de la Epidemiología Clínica (AEDEC) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 127 z 20.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – Arrom Conseil/EUIPO – Nina Ricci (Roméo has a Gun by Romano Ricci)**(Sprawa T-359/15) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Roméo has a Gun by Romano Ricci — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe NINA RICCI i RICCI — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. B) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszych znaków towarowych — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]**

(2016/C 402/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arrom Conseil (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci C. Herissay Ducamp i J. Blanchard)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Nina Ricci SARL (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 kwietnia 2015 r. (sprawa R 1021/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Nina Ricci a Arrom Conseil.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Arrom Conseil* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez *Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)* o przez *Nina Ricci SARL*.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Alsharghawi/Rada

(Sprawa T-485/15) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Libii — Zamrożenie środków finansowych — Wykaz osób objętych ograniczeniami wjazdu i przejazdu przez terytorium Unii Europejskiej — Funkcje byłego szefa gabinetu Muammara Kaddafiego — Wybór podstawy prawnej — Obowiązek uzasadnienia — Prawa do obrony — Domniemanie niewinności — Proporcjonalność — Swoboda przemieszczania się — Prawo własności — Obowiązek uzasadnienia zasadności środka)

(2016/C 402/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bashir Saleh Bashir Alsharghawi (Johannesburg, Republika Południowej Afryki) (przedstawiciel: adwokat É. Moutet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie częściowej nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2015/1333 z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylającej decyzję 2011/137/WPZiB (Dz.U. 2015, L 206, s. 34), a po drugie, rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/1323 z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. 2015, L 206, s. 4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Bashir Saleh Bashir Alsharghawi* pokrywa koszty własne, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Excalibur City/EUIPO – Ferrero (MERLIN’S KINDERWELT)

(Sprawa T-565/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MERLIN’S KINDERWELT — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KINDER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa oznaczeń — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 402/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Excalibur City s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Simandlova i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Ferrero SpA (Alba, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci L. Ghedina i F. Jacobacci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 lipca 2015 r. (sprawa R 1538/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ferrero a Excalibur City.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 lipca 2015 r. (sprawa R 1538/2014-1);
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Excalibur City s.r.o.;
- 3) Ferrero SpA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 20 września 2016 r. – Excalibur City/EUIPO – Ferrero (MERLIN’S KINDERWELT) (Sprawa T-566/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MERLIN’S KINDERWELT — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy KINDER — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa oznaczeń — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 402/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Excalibur City s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Simandlova i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Ferrero SpA (Alba, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci L. Ghedina i F. Jacobacci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 lipca 2015 r. (sprawa R 1617/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Ferrero a Excalibur City.

Sentencja

- 1) Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 16 lipca 2015 r. (sprawa R 1616/2014-1) zostaje zmieniona w ten sposób, że odwołanie wniesione do Izby Odwoławczej przez Excalibur City s.r.o. zostaje uznane za zasadne i w konsekwencji sprzeciw zostaje oddalony;

- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Excalibur City;
- 3) Ferrero SpA pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 15 września 2016 r. – JT International/EUIPO – Habanos (PUSH)

(Sprawa T-633/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PUSH — Wcześniejsze słowne i graficzne znaki towarowe Beneluksu i krajowe PUNCH — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Identyczność towarów — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 402/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JT International SA (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, K.E. Gilbert i J. Gilbert, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Corporación Habanos, SA (Hawana, Kuba) (przedstawiciel: adwokat M. Escudero Pérez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 sierpnia 2015 r. (sprawa R 3046/2014-5) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Corporación Habanos a JT International.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) JT International SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Corporación Habanos, SA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2016 r. – EDF Luminus/Parlament

(Sprawa T-384/15) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Umowa o dostawę energii elektrycznej CNT(2009) nr 137 — Zapłata przez Parlament regionalnej opłaty uiszczonej przez skarżącą na rzecz Région de Bruxelles-Capitale i obliczonej na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi — Brak zobowiązania umownego — Brak zobowiązania wynikającego z przepisów właściwego prawa krajowego]

(2016/C 402/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EDF Luminus (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci D. Verhoeven i O. Vanden Berghe)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Darie i P. Biström, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clotuche-Duvieusart i I. Martínez del Peral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparta na art. 272 TFUE skarga zmierzająca do zasądzenia od Parlamentu na rzecz skarżącej kwoty 439 672,95 EUR, powiększonej o odsetki, odpowiadającej kwocie opłaty regionalnej uiszczonej przez skarżącą na rzecz Région de Bruxelles-Capitale (regionu stołecznego Bruksela) i obliczonej na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Żądania przedstawione przez Parlament Europejski do celów powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa zostają odrzucone.
- 3) EDF Luminus pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Parlament.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 30 sierpnia 2016 r. – Fontem Holdings 4/EUIPO (BLU ECIGS)

(Sprawa T-511/15) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2016/C 402/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fontem Holdings 4 BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo A. Poulter, następnie A. Dykes i D. Stone, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby EUIPO z dnia 29 czerwca 2015 r. (sprawa R 2697/2014-4) dotycząca zgłoszenia do rejestracji.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Fontem Holdings 4 BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 3.11.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 13 września 2016 r. – Terna/Komisja(Sprawa T-544/15) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii — Pomoc finansowa Unii w związku z dwoma przedsięwzięciami w zakresie transeuropejskich sieci energetycznych — Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej w następstwie audytu — Akt przygotowawczy — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2016/C 402/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Terna – Rete elettrica nazionale SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Police, L. Di Via, F. Covone i D. Carria)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, L. Di Paolo i A. Tokár, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji zawartej w piśmie Komisji z dnia 6 lipca 2015 r. zmniejszającej pomoc finansową pierwotnie przyznaną w ramach dwóch przedsięwzięć (przedsięwzięcia 2009-E255/09-ENER/09/TEN-E-S12.564583 i 2007-E 221/07/2007-TREN/07TEN-E-S07.91403) w zakresie transeuropejskich sieci energetycznych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Terna – Rete elettrica nazionale SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 3.11.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 14 września 2016 r. – POA/Komisja(Sprawa T-584/15) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Wniosek o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia („Halloumi” lub „Hellim”) — Decyzja o ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym serii C wniosku o rejestrację chronionej nazwy pochodzenia na podstawie art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 — Akt przygotowawczy — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność]

(2016/C 402/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pagkyprios organismos ageladotrofon (POA) Dimosia Ltd (Latsia, Cypr) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i J. Guillem Carrau, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w przedmiocie opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, C 246, s. 9) wniosku o rejestrację CY/PDO/0005/01243 złożonego przez Republikę Cypryjską, w zakresie, w jakim instytucja ta uznała, że wniosek ten spełniał przesłanki określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1), takie, o których mowa w art. 50 ust. 1 tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Παγκύπριος οργανισμός αγελαδοτροφών Dimosia Ltd (POA) ponosi własne koszty oraz koszty Komisji Europejskiej, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2016 r. – Gaki/Europol**(Sprawa T-366/16)**

(2016/C 402/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Anastasia-Soultana Gaki (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat G. Keisers)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- podanie, jakie są okoliczności rzekomego czynu popełnionego jakoby przez skarżącą według treści europejskiego nakazu aresztowania, który wydała Grecja i na podstawie którego skarżąca jest ścigana bezprawnie od 2011 r. na obszarze Unii Europejskiej ze wsparciem Europolu; prawo skarżącej do uzasadnionego stanowiska;
- nakazanie zablokowania przez wspólny organ nadzorczy Europolu dotyczących jej bezprawnych i nieprawdziwych danych w systemie informacyjnym Europolu;
- nakazanie, by wspólny organ nadzorczy w ramach korzystania z prawa dostępu i wyszukiwania danych wprowadzonych w SIS II sprawdził, czy według treści europejskiego nakazu aresztowania (zwanego dalej „ENA”) dozwolona jest ingerencja w wolność skarżącej;
- nakazanie Europolowi skierowania pytania do prokuratora apelacyjnego w Atenach o to, który prokurator apelacyjny nakazał utrzymanie ENA w mocy i tym samym arbitralne pozbawienie wolności skarżącej w dniu 23 maja 2016 r. i który z dwóch krajowych nakazów aresztowania (ENA jest kopią obu) ma moc prawną. Także powinien on odpowiedzieć, jak to jest możliwe, że w treści ENA podano adres skarżącej w Niemczech, ale oba krajowe nakazy aresztowania (ENA jest kopią obu) zostały wydane przeciwko skarżącej, ponieważ grecki wymiar sprawiedliwości jakoby nie dysponował adresem skarżącej;
- wspólny organ nadzorczy powinien odpowiedzieć z podaniem uzasadnienia, jakie kroki podjął Europol po uzyskaniu informacji, że do prokuratora generalnego w Düsseldorfie zostało złożone zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez greckiego prokuratora apelacyjnego, który wydał ENA wobec skarżącej;
- zasądzenie odszkodowania w wysokości 3 mln EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 decyzji 2007/533/WPZiB ⁽¹⁾ w związku z art. 30 ust. 7 oraz art. 31 i 52 postanowienia (2009/371/WPZiB) ⁽²⁾;

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 WPZiB i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 1, 9 i 23 aktu nr 29/2009 wspólnego organu nadzorczego.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. 2007, L 205, s. 63).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz.U. 2009, L 121, s. 37).

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2016 r. – Adama Agriculture i Adama France/Komisja

(Sprawa T-476/16)

(2016/C 402/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Adama Agriculture BV (Amsterdam, Niderlandy) i Adama France (Sèvres, Francja) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i M. Grunchard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾ oraz orzeczenie, że i) zatwierdzenie substancji czynnej izoproturonu (IPU) powinno zostać odnowione lub ewentualnie, że ii) ocena odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej IPU powinna zostać przekazana stronie pozwanej a wszystkie znajdujące zastosowanie terminy zgodnie z rozporządzeniem nr 1107/2009 oraz rozporządzeniami wykonawczymi – zawieszono, tak aby zagwarantować właściwe ramy czasowe na wydanie nowej decyzji w sprawie odnowienia zatwierdzenia IPU oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana przez stronę pozwaną z naruszeniem prawa oraz zasad gwarantowanych przez Unię. Strona skarżąca podnosi, że wspomniana decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ narusza Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwany dalej „TFUE”) oraz prawo wtórne, powołując pięć następujących zarzutów:

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych błędów w ocenie: zgodnie z motywami 8, 9 i 10 zaskarżonej decyzji IPU został zakazany z powodu i) ryzyka wynikającego z zagrożenia kontaktu wód podziemnych z metabolitem, ii) zagrożenia ptaków, ssaków i organizmów wodnych oraz iii) proponowanej klasyfikacji IPU jako substancji działającej szkodliwie na rozrodczość kategorii 2. Wszystkie obawy na jakich opiera się zaskarżona decyzja są jednak obarczone uchybieniami formalnymi lub materialnymi oraz nie uwzględniają informacji przedłożonych przez stronę skarżącą.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia procedury przewidzianej rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 ⁽²⁾ – aktu ultra vires: proponując klasyfikację IPU jako substancji działającej szkodliwie na rozrodczość oraz opierając się na tej propozycji w celu uzasadnienia nieodnowienia zatwierdzenia IPU, strona pozwana naruszyła zarówno rozporządzenie nr 1272/2008 jak i rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 ⁽³⁾ dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, a tym samym przekroczyła swoje kompetencje.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i zasady dobrej administracji: swoim zachowaniem państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) oraz Komisja wspólnie i indywidualnie naruszyły prawo strony skarżącej do bycia wysłuchanym oraz prawo do obrony pozbawiając ją rzetelnego procesu. W szczególności pomimo usilnych i regularnych prób kontaktu ze stroną skarżącą w stosunku do państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy i EFSY strona skarżąca nie uzyskiwała w stosownym czasie uwag z ich strony. Ponadto uwagi przedstawione przez stronę skarżącą nie zostały uwzględnione.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji i równego traktowania: Komisja przyjmując stanowisko restrykcyjne w stosunku do IPU (oparte na błędach w ocenie i uchybieniach proceduralnych) nie zajęła takiego samego stanowiska w podobnych sytuacjach/wcześniejszych decyzjach, co jest równoznaczne z naruszeniem zasady równego traktowania i niedyskryminacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności: nie wybierając środka mniej restrykcyjnego, który doprowadziłby do osiągnięcia takich samych celów (np. warunkowego zatwierdzenia uzależnionego od oceny na szczeblu państw członkowskich lub przedłożenia dalszych informacji potwierdzających zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1107/2009) ale zakazując IPU, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/872 z dnia 1 czerwca 2016 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej izoproturon, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2016, L 145, s. 7)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s.1)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – Epsilon International/Komisja

(Sprawa T-477/16)

(2016/C 402/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Epsilon International SA (Marousi, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci D. Bogaert i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1) na podstawie art. 272 TFEU:

- orzeczenie, że kwoty wypłacone przez Komisję Europejską na rzecz spółki Epsilon na podstawie umów o udzielenie dotacji BRISEIDE, i-SCOPE i SMART-ISLANDS stanowią kwalifikowalne koszty oraz że spółka Epsilon nie dopuściła się błędów o charakterze systemowym w sposobie realizacji tych umów;
- orzeczenie, że żądanie Komisji zwrotu kwot wypłaconych na podstawie umowy BRISEIDE jest całkowicie bezpodstawne oraz że kwoty te nie podlegają zwrotowi na rzecz Komisji Europejskiej;
- orzeczenie, że decyzje Komisji Europejskiej o zawieszeniu wypłat dotyczących umów o udzielenie dotacji i-LOCATE, eENV-Plus, GeoSmartCity i c-SPACE były bezpodstawne;
- nakazanie Komisji zwrotu poniesionych przez Epsilon kosztów dodatkowego audytu finansowego przeprowadzonego w celu obalenia błędnych ustaleń audytu przeprowadzonego na zlecenie Komisji oraz zadośćuczynienia krzywdzie moralnej poniesionej przez Epsilon, wstępnie oszacowanej ex aequo et bono na 10 000 EUR.

2) na podstawie art. 263 TFEU, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 czerwca 2016 r. [sygn. Ares (2016)2835215] w sprawie wpisania spółki Epsilon do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczenia (EDES).

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi wniesionej na podstawie art. 272 TFUE, spółka Epsilon twierdzi, że ustalenia audytorów zatwierdzone przez Komisję, dotyczące kosztów pracy zgłoszonych w celu realizacji projektów BRISEIDE, SMART-ISLANDS i i-SCOPE są błędne. W szczególności spółka Epsilon twierdzi, iż nie miały miejsca żadne nieprawidłowości dotyczące systemu rejestracji czasu pracy, godzin pracy oraz obliczenia stawki godzinowej, braku rachunków za pracę świadczoną przez właścicieli oraz faktu, że administracja podatkowa nie została poinformowana o umowach zawieranych z wewnętrznymi konsultantami spółki. W każdym razie żaden z pomniejszych błędów popełnionych przy wykonywaniu tych umów nie może być traktowany jako błąd o charakterze systemowym.

Ponadto, Epsilon podważa decyzję Komisji o zawieszeniu wypłat na realizację projektów i-LOCATE, eENV-Plus, GeoSmartCity i c-SPACE finansowanych z UE oraz twierdzi, że nie ma ona podstaw prawnych.

W uzasadnieniu skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE, Epsilon wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie wpisania spółki Epsilon do bazy danych systemu wczesnego wykrywania i wykluczenia (EDES) z uwagi na rzekome potencjalne błędy o charakterze systemowym popełnione przy realizacji wyżej wymienionych projektów. Strona skarżąca twierdzi, że decyzja ta narusza zasadę proporcjonalności i prawo do obrony.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2016 r. – Lidl Stiftung/EUIPO – Amedei (For you)

(Sprawa T-480/16)

(2016/C 402/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Berger i M. Wolter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Amedei Srl (Pontedera, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „For you” – zgłoszenie nr 12 267 571

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie R 851/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu nr B 2 342 452 wniesionego wobec zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 12 267 571;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- obciążenie Amedei Srl kosztami poniesionymi w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2016 r. – The Logistical Approach/EUIPO – Idea Groupe (Idealogistic)**(Sprawa T-620/16)**

(2016/C 402/60)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: The Logistical Approach BV (Uden, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R. Milchior)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Idea Groupe (Montoir de Bretagne, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Idealogistic” – zgłoszenie nr 12 318 234

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 czerwca 2016 r. w sprawie R 1435/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim błędnie utrzymała w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów odmawiającą rejestracji znaku towarowego nr 012318234 dla usług „doradztwa w zakresie logistyki, takich jak wybór tras transportowych, tworzenie składów celnych oraz wybór środków transportu”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2016 – Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej/ECHA**(Sprawa T-625/16)**

(2016/C 402/61)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o. (Grajewo, Polska) (przedstawiciel: T. Dobrzyński, radca prawny)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ECHA nr SME (2016) 2851 z dnia 23 czerwca 2016 r. stwierdzającej, że strona skarżąca nie spełnia warunków skorzystania z obniżenia opłaty przewidzianej dla średnich przedsiębiorstw i nakładającej na nią opłatę administracyjną;
- stwierdzenie nieważności faktury ECHA nr 10058238 z dnia 23 czerwca 2016 r. opiewającej na różnicę między opłatą wniesioną przez skarżącą a opłatą obowiązującą dla dużego przedsiębiorstwa wystawioną w związku z decyzją ECHA nr SME (2016) 2851;
- stwierdzenie nieważności faktury ECHA nr 10058239 z dnia 23 czerwca 2016 r. ustalającej kwotę opłaty administracyjnej wystawioną w związku z decyzją ECHA nr SME (2016) 2851;
- stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu ECHA nr 14/2015 z dnia 4 czerwca 2015 r. (MB/43/2014) ME (2016) 2851;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady przyznania

- Wysokość opłaty administracyjnej przewidziana w decyzji zarządu ECHA MB/43/2014, stanowiąca podstawę dla wydania zaskarżonej decyzji i faktur, jest niewspółmiernie wysoka do funkcji, jakie powinna spełniać opłata administracyjna i upodabnia ją w ten sposób do kary. Narusza to zasadę przyznania określoną w art. 5 TUE w związku z treścią motywu 11 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i prawa do dobrej administracji

- Strona skarżąca opierała swoją deklarację wielkości przedsiębiorstwa na informacjach pochodzących m.in. od ECHA oraz informacjach krajowych. Wielkość przedsiębiorstwa miała być definiowana zgodnie z ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Wskazana ustawa nie definiuje przedsiębiorstwa ze względu na strukturę udziałową. ECHA w sposób niewystarczający informowała o zasadach rejestracji, a następnie bez możliwości poprawienia błędu nałożyła opłatę.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

- Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 oraz Rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 opłaty administracyjne muszą być odpowiednio dostosowane do rzeczywistych kosztów kontroli ECHA. Za niedopuszczalne należy uznać praktykę ECHA, polegającą na obciążaniu przedsiębiorstw, które złożyły nieprawidłowe oświadczenia co do wielkości, kosztami kontroli u wszystkich przedsiębiorstw.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równości

- ECHA nakładając opłaty administracyjne i uzależniając ich wysokość od rozmiaru przedsiębiorstwa naruszyła zasadę równości. Narusza zasadę równości obciążenie taką samą opłatą administracyjną przedsiębiorstwa, które kwalifikowane jest jako duże tylko z powodu udziału kapitałowego instytucji publicznej oraz przedsiębiorstwa, które kwalifikowane powinno być jako duże ze względu na roczny obrót oraz stan zatrudnienia.

5. Zarzut piąty dotyczący nieważności faktur wystawionych w oparciu o zaskarżoną decyzję

- Unieważnienie faktur jako podstawy żądania zapłaty ECHA powinno być konsekwencją stwierdzenia nieważności decyzji ECHA nr SME (2016) 2851. Nałożone opłaty są również nienależne, gdyż w momencie wydania decyzji ECHA nr SME (2016) 2851 oraz wystawienia faktur, skarżąca nie była zobowiązana do rejestracji w systemie REACH.

**Skarga wniesiona w dniu 1 września 2016 r. – Shoe Branding Europe/EUIPO – adidas
(Przedstawienie dwóch równoległych pasków na bucie)**

(Sprawa T-629/16)

(2016/C 402/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: adidas (Herzogenaurach, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Pozycyjny znak towarowy (Przedstawienie dwóch równoległych pasków na bucie) – unijny znak towarowy nr 8 398 141

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie R 597/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- Przeinaczenie okoliczności faktycznych.

**Skarga wniesiona w dniu 5 września 2016 r. — Dehtochema Bitumat/Europejska Agencja
Chemikaliów**

(Sprawa T-630/16)

(2016/C 402/63)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Dehtochema Bitumat, s.r.o. (Bělá pod Bezdězem, Republika Czeska) (przedstawiciel: P. Holý, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów z dnia 7 lipca 2016 r., na mocy której skarżąca jest nadal uważana za duże przedsiębiorstwo i w rezultacie czego, nie może skorzystać z obniżenia opłat dla średnich przedsiębiorstw oraz zwieszenie wykonania decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżącej pozwana w wyniku zaskarżonej decyzji i podjętych przez nią działań nadużyła władzy i naruszyła zasady legalności i pewności prawa.

Skarżąca twierdzi, że pozwana weryfikując status średnich i małych przedsiębiorstw (ŚMP), błędnie oceniła niezależność przedsiębiorstwa skarżącej i niesłusznie zaliczyła przy ustalaniu liczby pracowników i rocznego obrotu skarżącej także rzekomo powiązane i partnerskie przedsiębiorstwa, które nie są względem skarżącej powiązanymi lub partnerskimi przedsiębiorstwami w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 lub zaleceń Komisji 2003/361/WE.

Skarżąca twierdzi, że jej oświadczenie co do nieprawidłowości dotyczących rozmiaru przedsiębiorstwa, które złożyła na wniosek pozwanej z dnia 2 czerwca 2016 r. było zasadniczo uczynione w zaufaniu do twierdzeń pozwanej i obietnicy obniżenia opłaty.

Skarżąca zauważa, że jej rejestracja została zawieszona i wyraźnie poinformowała ona pozwaną, że nie produkuje odnośnych produktów (substancji podlegającej rejestracji) od 2011 r.

Skarżąca twierdzi, że z art. 13 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 wynika, że prawo do obniżenia opłaty za rejestrację powstaje, w przypadku gdy możliwe jest wykazanie prawa, a zatem wbrew twierdzeniom pozwanej należałoby umożliwić przeprowadzenie takiego dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2016 r. – ClientEarth/Komisja

(Sprawa T-644/16)

(2016/C 402/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat O. Brouwer i N. Frey, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o odmowie dostępu do żądanych dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, doręczonej stronie skarżącej pismem C(2016) 4286 final, z dnia 1 lipca 2016 r.;⁽¹⁾
- obciążenie Komisji na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą wraz z kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędów co do prawa i oczywistych błędów w ocenie skutkujących błędnym stosowaniem wyjątku dotyczącego stosunków międzynarodowych (art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001) oraz braku uzasadnienia:
 - Komisja nie wykazała by wyjątek dotyczący stosunków międzynarodowych znajdował zastosowanie. Komisja w szczególności nie udowodniła, w jaki sposób ujawnienie dokumentów o czysto prawnym charakterze, zawierających spostrzeżenia na temat prawa UE mogło samo w sobie doprowadzić do ujawnienia strategicznych celów realizowanych w ramach negocjacji przez Unię Europejską lub osłabić negocjacyjną pozycję Komisji. Komisja ma obowiązek przestrzegania prawa i nie może negocjować umów międzynarodowych, które naruszają prawo UE. Strona skarżąca następnie podnosi, że Komisja nie może powoływać się na art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 (oraz inne wyjątki) „in perpetuum”, tzn. tak długo jak prowadzi gdziekolwiek negocjacje dotyczące umów międzynarodowych. Komisja nie uzasadniła ponadto, w jaki sposób ujawnienie żądanych dokumentów mogłoby szczególnie i rzeczywiście naruszyć ochronę interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędów co do prawa, oczywistych błędów w ocenie skutkujących błędnym stosowaniem wyjątku dotyczącego ochrony porady prawnej (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001) oraz braku uzasadnienia:
 - Komisja nie wykazała by istniało racjonalne i przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne ryzyko, że ujawnienie żądanych dokumentów naruszyłoby jej interes polegający na uzyskaniu szczerej, obiektywnej i wyczerpującej porady prawnej.
3. Zarzut trzeci, dotyczący błędów co do prawa i oczywistych błędów w ocenie, skutkujących błędnym stosowaniem wyjątku dotyczącego procesu podejmowania decyzji (art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001) oraz braku uzasadnienia:
 - Komisja nie wyjaśniła dlaczego dostęp do żądanych dokumentów mógł szczególnie i rzeczywiście naruszyć proces podejmowania decyzji.
4. Zarzut czwarty, dotyczący błędów co do prawa i oczywistego błędów w ocenie, skutkującego błędnym stosowaniem wyjątku dotyczącego nadrzędnego interesu publicznego oraz braku uzasadnienia:
 - Istnieje w niniejszej sprawie nadrzędny interes publiczny, ponieważ ujawnianie żądanych dokumentów umożliwiłoby przeprowadzenie debaty w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności dostępu do sądów krajowych (i ich roli) oraz potrzeby zachowania spójności i autonomiczności prawa UE. Zagadnienia te stanowią bezpośredni interes obywateli UE i organizacji pozarządowych takich jak strona skarżąca.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 (częściowy dostęp do dokumentu) oraz żądania przeprowadzenia środka dowodowego.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała, a przynajmniej nie zbadała zgodnie z obowiązującymi standardami prawnymi, żądania udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów oraz nie udzieliła takiego dostępu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2016 r. – Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank/SRB

(Sprawa T-645/16)

(2016/C 402/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (Bregenz, Austria) (przedstawiciel: G. Eisenberger, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2016 r., przynajmniej w zakresie dotyczącym skarżącej;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: rażące naruszenie zasadniczych przepisów formalnych z uwagi na brak (całkowitego) ogłoszenia zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi: rażące naruszenie zasadniczych przepisów formalnych z uwagi na brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2016 r. – Şölen Çikolata Gıda Sanayi ve Ticaret/EUIPO – Zaharieva (BOBO cornet)

(Sprawa T-648/16)

(2016/C 402/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Şölen Çikolata Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ (Şehitkamil Gaziantep, Turcja) (przedstawiciel: adwokat T. Tsenova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Elka Zaharieva (Płowdiw, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Elka Zaharieva

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „BOBO cornet” – zgłoszenie nr 12 299 343

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 lipca 2016 r. w sprawie R 906/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 75 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – Bernaldo de Quirós/Komisja**(Sprawa T-649/16)**

(2016/C 402/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Belén Bernaldo de Quirós (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillaume)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego w osobie dyrektora generalnego DG ds. Edukacji i Kultury Komisji Europejskiej z dnia 30 listopada 2015 r. o przesunięciu B. Bernaldo de Quirós ze stanowiska kierownika wydziału „Biuro ds. praktyk” EAC.C.4 na stanowisko doradcy ds. modernizacji nauczania DG EAC.B;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy.

- Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest obciążona oczywistym błędem w kwestii interesu służby i równoważności stanowisk. Podnosi, że jej przeniesienie na stanowisko doradcy do spraw modernizacji nauczania nie jest uzasadnione interesem służby, tylko chęcią jej zwierzchników zastosowania wobec niej izolacji zawodowej i kary dyscyplinarnej z wyprzedzeniem. Decyzja obciążona jest więc nadużyciem władzy, ponieważ takie przeniesienie jest ponadto wbrew interesowi służby, zważywszy na kompetencje skarżącej i konieczność obsadzenia wakatów kierowników wydziałów w DG EAC.
- Uważa również, że jej przeniesienie nastąpiło z naruszeniem zasady równoważności stanowisk. Nowe zadania, które przydzielono skarżącej, są bowiem ze względu na swój charakter, wagę i zakres poniżej zadań powierzanych doradcy w grupie zaszerogowania AD13. Ponadto stanowisko nie odpowiada rzeczywistym potrzebom służby, wymaganym przez art. 2 decyzji C(2008)5029/2.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz obowiązku staranności administracji.

- Skarżąca uważa, że decyzja o jej przeniesieniu nie została wydana w sposób gwarantujący jej prawo do bycia wysłuchaną, gdyż nie mogła ona skutecznie przedstawić swojego punktu widzenia na temat projektu decyzji o przeniesieniu. Do tego dochodzi naruszenie obowiązku staranności administracji, gdyż organ powołujący ani w ogóle nie wziął pod uwagę interesów skarżącej, ani nie próbował obiektywnie zrównoważyć interesów służby i skarżącej, w szczególności poprzez rozważenie zatrudnienia jej na stanowisku kierownika wydziału.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia decyzji Komisji C(2008) 5029/2 z dnia 9 sierpnia 2008 r. dotyczącej obowiązków doradcy.

- Skarżąca podnosi naruszenie decyzji C(2008) 5029/2 w wersji skonsolidowanej z dnia 7 lipca 2016 r., ponieważ DG EAC przekroczyła przydzielony jej limit doradców i nie wykazała, że stanowisko doradcy do spraw modernizacji nauczania, na które przeniesiono skarżącą, było zgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2016 r. – LG Electronics/EUIPO (QD)**(Sprawa T-650/16)**

(2016/C 402/68)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat R. Schiffer)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „QD” – zgłoszenie nr 13 633 516*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie R 2046/2015-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – PM/ECHA**(Sprawa T-656/16)**

(2016/C 402/69)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* PM (przedstawiciel: C. Zambrano Almero, adwokat)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Chemikaliów**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o uznanie niniejszej skargi na decyzję nr SME(2016)3198, i w konsekwencji o stwierdzenie jej nieważności poprzez stwierdzenie, że PM jest małym i średnim przedsiębiorstwem, a zatem zapłacone opłaty są zgodne z prawem, oraz o dokonanie w konsekwencji wnioskowanego wpisu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na definicji małego i średniego przedsiębiorstwa zawartej w art. 2 ust. 1 załącznika do zalecenia 2003/361/WE dotyczącego definicji drobnych, małych i średnich przedsiębiorstw. W tym zakresie strona ta, w imieniu grupy spółek, której stanowi część, twierdzi, iż spełnia przesłanki wymagane tym artykułem.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2016 r. – LG Electronics/EUIPO (Second Display)**(Sprawa T-659/16)**

(2016/C 402/70)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Second Display” – zgłoszenie nr 14 362 248*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 czerwca 2016 r. w sprawie R 106/2016-1**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Pierwszą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2016 r. – Credito Fondiario/CRU**(Sprawa T-661/16)**

(2016/C 402/71)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Credito Fondiario SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Sciaudone, F. Iacovone, S. Frazzani i A. Neri, avvocati)*Strona pozwana:* Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (CRU)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pierwszej i drugiej decyzji Jednolitej Rady ds. ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji;
- stwierdzenie, że art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63, na którym opierają się zaskarżone decyzje, jest niezgodny z zasadami równego traktowania, proporcjonalności i pewności prawa, przewidzianymi w Karcie praw podstawowych UE;
- stwierdzenie, że załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63, na którym opierają się zaskarżone decyzje, jest niezgodny z zasadami równego traktowania, proporcjonalności i pewności prawa, przewidzianym w Karcie praw podstawowych UE;

- stwierdzenie, że rozporządzenie delegowane (UE) nr 2015/63, na którym opierają się zaskarżone decyzje jest niezgodne z zasadą swobody przedsiębiorczości przewidzianą w Karcie praw podstawowych UE;
- Obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji wydanych przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sesji wykonawczej SRB/ES/SRF/2016/06 z dnia 15 kwietnia 2016 r. (pierwsza decyzja) i SRB/ES/SRF/2016/13 z dnia 20 maja 2016 r. (druga decyzja), które określają składkę ex ante przewidzianą w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/63, uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015 L 11, s. 44).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: brak powiadomienia Credito Fondiario o pierwszej i drugiej decyzji

- Banca d'Italia nie powiadomił skarżące o dwóch decyzjach wydanych przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, czego wymaga art. 5 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określającego jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015 L 15, s. 1), poprzestając na podaniu kwoty podlegającej zapłacie i naruszając prawo skarżące do terminowego wniesienia skargi do sądu. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nie sprawowała należytego nadzoru nad powiadomieniem.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 296 ust. TFUE z powodu braku uzasadnienia i naruszenie obowiązku wydawania decyzji dotyczących składek ex ante w postępowaniu spornym

- Zaskarżone decyzje nie zawierają żadnego uzasadnienia co do sposobu, w jaki faktycznie obliczono składkę ex ante przez co naruszają skuteczność wykonywania przez skarżącą kontroli zgodności z prawem i zasadności decyzji.

3. Zarzut trzeci: błędne zastosowanie art. 5 ust. 1 lit. f) rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63

- Składka ex ante żądana od Credito Fondiario jest nieproporcjonalna do profilu ryzyka instytucji i stanowi wynik błędnej oceny zobowiązań instytucji.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63. Błędna ocena profilu ryzyka Credito Fondiario.

- W dniu 31 grudnia 2014 r. Credito Fondiario miał niski profil ryzyka na podstawie parametrów określonych w art. 4 ust. 1 i art. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63. Składka obliczona przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji jest właściwa dla instytucji o wysokim profilu ryzyka i stanowi wynik nieuwzględnienia przez tę radę kryteriów określania i redukcji ryzyka przewidzianych we wspomnianych artykułach.

5. Zarzut piąty: naruszenie art. 20 i 21 Karty praw podstawowych UE – Równe traktowanie

- Artykuł 5 ust. 1 lit. f) i załącznik do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 naruszają równe traktowanie ponieważ przewidują dyskryminację w omawianym sektorze.

6. Zarzut szósty: naruszenie zasady proporcjonalności i pewności prawa.

- Jako że decyzje nie uwzględniają niskiego profilu ryzyka skarżące, nakładają one na instytucję składkę ex ante odpowiadającą wysokiemu profilowi ryzyka, naruszając tym samym zasady proporcjonalności i pewności prawa.

7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych – Swoboda przedsiębiorczości

- Rozporządzenie delegowane (UE) nr 2015/63 nakładając wymogi bardziej rygorystyczne od przewidzianych już w europejskich przepisach bankowych i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającym jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1) w dziedzinie oceny ryzyka instytucji oraz wprowadzając elementy dyskrecjonalne przy obliczaniu składki ex ante, narusza równe traktowanie, pewność prawa i swobodę przedsiębiorczości.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2016 r. – Cinkciarz.pl v EUIPO (€\$)

(Sprawa T-665/16)

(2016/C 402/72)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Cinkciarz.pl sp. z o.o. (Zielona Góra, Polska) (przedstawiciele: E. Skrzydło-Tefelska, radca prawny, K. Gajek, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający symbole „€” i „\$” – zgłoszenie nr 13 839 998

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14.07.2016 r. w sprawie R 2086/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art.7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL